Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ καλλίστον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἐλαβεν τὴν ἀνωτάτην ἐπιβράβευσιν εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις Ἐμπορικὴν Ἐκθεσιν, ἐπιβραβευθὲν ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τὸ σχολεῖον.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ.8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ.15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ.φρ.χρ.0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 4ος. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 6 Δεκεμβρίου 1897 Ἔτος 19ον.—Ἀριθ. 51

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ
ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε Σελ. 393)

Ἐπιτέλους ἠγέρθη. Ἡ γαλήνη εἶχε διαδεχθῆ τὴν ἀπόγνωσιν, καὶ τὸ πρόσωπόν του ἀνέλαβε τὴν συνήθη του ἔκφρασιν, τὴν ἤρεμον καὶ ἀξιοπρεπῆ. Μόνον ἡ κόπωσις ἐζωγραφίζετο ἐπ' αὐτοῦ καταφανῶς. Διότι ὁ Ναπολέων εἶχε διατρέξῃ περισσοτέρας τῶν ἑξήκοντα λευγῶν, ἄνευ ἀναπαύσεως. Ἐπέστρεψεν ὀπίσω, καὶ ἀνελθὼν εἰς τὸ μικρὸν Ξενοδοχεῖον τῆς «Γαλλικῆς Αὐλῆς» κατέπεσεν ἄτονος ἐφ' ἑνὸς καθίσματος, ἐστήριξε τὴν κεφαλήν του ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ παρεδόθη εἰς ὕπνον. Ἀλλὰ ταχέως ἐξύπνησε πάλιν. Ὄχι, ὄχι, δὲν ἔπρεπε νὰ κοιμᾶται! Ἐζήτησε φῶς, ἐξεδίπλωσε τοὺς χάρτας του ἐπὶ τῆς τραπέζης, καὶ σημαδεύων ἐδῶ κ' ἐκεῖ μὲ καρφίδας, κατὰ τὴν συνήθειάν του, ἤρχισε νὰ μελετᾷ νέα στρατηγικὰ σχέδια!

Ὁ Ἕκτωρ εἶχεν ἀκολουθήσῃ τὸν Αὐτοκράτορα εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Ξενοδοχείου, καὶ ἀπὸ τὴν γωνίαν του παρηκολούθει τὴν μεγάλην καὶ ἀλησμόνητον ταύτην σκηνήν: Ὁ μέχρι τῆς χθὲς πανίσχυρος καὶ κοσμοκράτωρ κατακτητής, νὰ μελετᾷ τώρα, εἰς τὸ ἐλεεινὸν ἐκεῖνο δωμάτιον, ὑπὸ τὸ ἀμυδρὸν φῶς τοῦ κηρίου, πολεμικὰ σχέδια, διὰ νὰ σώσῃ τὴν πρωτεύουσάν του ἀπὸ τὰς χεῖρας ἐκείνων, τοὺς ὁποίους ἐξεδίωξεν ἄλλοτε ἀπὸ τὰς ἰδικάς των!

Ἀλλὰ τὰ σχέδια τῆς θλιβερᾶς ἐκείνης νυκτὸς δὲν ἔμελλε νὰ ἐφαρμωσθοῦν ποτέ! Ὑποτασσόμενος εἰς τὴν τύχην, ἡ ὁποία τῷ ἐφαίνετο τόσον δυσμενής, ὁ Αὐτοκράτωρ ἐγκατέλειψε τὴν ἰδέαν τῆς ἀνακτήσεως τῶν Παρισίων καὶ μετέβη εἰς τὸ Φονταινεβλώ.

Ἐκεῖ, ὅπου ἑκάστη ἡμέρα τῷ ἔφερεν ἀπαισίας εἰδήσεις, ὁ Αὐτοκράτωρ ἐγνώρισε τὴν ἀχαριστίαν ὅλων ἐκείνων, τοὺς ὁποίους εἶχεν εὐεργετήσῃ καὶ οἱ ὁποῖοι τὸν ἐγκατέλειπον ὁ εἷς μετὰ τὸν ἄλλον.

Ἐν τούτοις ἤλπιζεν ἀκόμη, ὅτι ἠδύνατο νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν πόλεμον. Τὰ στρατεύματά του, τὰ ὁποῖα ἐκ διαφόρων μερῶν εἶχον συγκεντρωθῆ πέριξ τοῦ Φονταινεβλώ, ἀπετέλουν ἀκόμη δύναμιν σημαντικήν. Ἀλλ' ὅταν τὸν ἐγκατέλειψε καὶ ὁ στρατάρχης Μαρμών, ὁ πιστότερος καὶ μᾶλλον ἀφωσιωμένος ἐκ τῶν σωματαρχῶν του, τότε πλέον πᾶσα ἐλπὶς ἀπωλέσθη. Ἂν ἐξηκολούθει τὸν πόλεμον μὲ τοὺς στρατιώτας, οἱ ὁποῖοι τῷ ἔμενον ἀκόμη πιστοί, ἔβλεπεν ὅτι θὰ ἐπέφερεν εἰς τὴν χώραν ἐμφυλίους σπαραγμούς. Μὲ τὴν καρδίαν συντετριμμένην ὑπεχώρησεν εἰς τὴν ἀνάγκην καὶ τὴν 11 Ἀπριλίου ὑπέγραψε τὴν παραίτησίν του. Ἐπὶ μικρᾶς στρογγύλης τραπέζης ἐξ ἀνακαρδίου, ἡ ὁποία δεικνύεται μέχρι σήμερον εἰς τοὺς ἐπισκέπτας τοῦ Φονταινεβλώ, ὡς ἱστορικὸν κειμήλιον, ὑπεγράφη τὸ ἔγγραφον τῆς παραιτήσεως, ἔχον ὡς ἑξῆς:

«Ἐπειδὴ αἱ Σύμμαχοι Δυνάμεις ἐ»δήλωσαν, ὅτι ὁ Αὐτοκράτωρ εἶνε τὸ »μόνον πρόσκομμα κατὰ τῆς ἀποκατα»στάσεως τῆς Εὐρωπαϊκῆς εἰρήνης, ὁ »Αὐτοκράτωρ, πιστὸς εἰς τὸν ὅρκον του, »κηρύττει ὅτι παραιτεῖται, δι' ἑαυτὸν ὡς »καὶ τὰ τέκνα του, τῶν θρόνων τῆς »Γαλλίας καὶ τῆς Ἰταλίας καὶ ὅτι οὐ»δεμία ὑπάρχει θυσία, οὐδ' αὐτὴ ἡ τῆς »ζωῆς, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν θὰ ἦτο πρό»θυμος νὰ προβῇ ὑπὲρ τοῦ συμφέροντος »τῆς Γαλλίας.»

«Κατέπεσεν ἄτονος ἐφ' ἑνὸς καθίσματος.» (Σελ. 401, στήλ. α'.)

Ἡ αὐτοκρατορία κατελύθη! Καὶ ἡ ἡγεμονὶς τῆς νήσου Ἔλβας παρεχωρήθη εἰς τὸν Αὐτοκράτορα εἰς ἀντάλλαγμα τῆς κοσμοκρατορίας του!

Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦτο, πρὸ καὶ μετὰ τὴν παραίτησιν, ὁ Ἕκτωρ ἔμεινε πλησίον τοῦ Αὐτοκράτορος, ὑπηρετῶν αὐτὸν πιστῶς, μεταβαίνων εἰς Παρισίους καὶ φέρων τὰς ἐπιστολάς του καὶ τὰς παραγγελίας, πότε πρὸς φίλους —οἱ ὁποῖοι ὁλονὲν ἐγίνοντο ὀλιγώτεροι. —καὶ πότε πρὸς ἐχθρούς.

Τετρακόσιοι στρατιῶται, κατ' ἐκλογὴν τοῦ Ναπολεόντος, θὰ τὸν συνώδευον εἰς τὴν νῆσον Ἔλβαν. Ὅσοι τὸν ἠγάπων, παρεκάλουν θερμῶς νὰ ἐξορισθῶσι μαζί του· καὶ κανεὶς δὲν τὸ ἐπεθύμει περισσότερον ἀπὸ τὸν Ἕκτορα, ὁ ὁποῖος ὅμως δὲν κατώρθωσε νὰ τὸ ἐπιτύχῃ.

Ἦλθεν ἡ 20 Ἀπριλίου, ἡμέρα ὁρισθεῖσα διὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Αὐτοκράτορος. Αἱ ὁδοιπορικαὶ ἅμαξαι ἐζευγμέναι ἀναμένουν πρὸ τοῦ πυλῶνος· καὶ ἡ φρουρὰ εἶνε παρατεταγμένη εἰς διπλοῦς στοίχους, ἐπὶ τῆς μεγάλης αὐλῆς τοῦ Λευκοῦ Ἵππου, ἡ ὁποία ὠνομάσθη ἔκτοτε «Αὐλὴ τοῦ Ἀποχαιρετισμοῦ.» Ἤχεῖ ἡ δωδεκάτη. Ὁ Ναπολέων ἐμφανίζεται εἰς τὴν στοὰν Φραγκίσκου Α' ἐν μέσῳ τῶν τελευταίων πιστῶν του φίλων, οἱ ὁποῖοι ἦλθαν ἐκεῖ διὰ νὰ τὸν ἀποχαιρετίσουν. Τὰ τύμπανα ἠχοῦσιν. Ὁ Ναπολέων κατέρχεται τὴν κλίμακα τοῦ Πετάλου καὶ νεύει διὰ τῆς χειρός νὰ σιωπήσουν. Τὰ τύμπανα σιγῶσιν ἀμέσως καὶ ἀντηχεῖ ἡ φωνὴ τοῦ Αὐτοκράτορος:

— Στρατιῶται τῆς φρουρᾶς μου! εἶπε, σᾶς ἀποχαιρετῶ. Ἀπὸ εἴκοσιν ἐτῶν σᾶς συναντῶ σταθερῶς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς τιμῆς καὶ τῆς δόξης. Καὶ τώρα τελευταίως, ὅπως καὶ ἄλλοτε, κατὰ τοὺς εὐδαίμονας χρόνους, δὲν ἐπαύσατε νὰ εἶσθε πρότυπα ἀνδρείας καὶ ἀφοσιώσεως.....

Καὶ ἐξηκολούθησε νὰ ὁμιλῇ, ὅπως μόνος ἐκεῖνος ἤξευρε νὰ ὁμιλῇ πρὸς στρατιώτας. Ἀλλὰ μεθ' ὅλας του τὰς προσπαθείας, δὲν κατώρθωσε νὰ συγκρατήσῃ μέχρι τέλους τὴν συγκίνησίν του· καὶ διακόψας ἀποτόμως τὴν δημηγορίαν, ἐπανέλαβε:

— Χαίρετε! Ἐπεθύμουν νὰ σας θλίψω ὅλους ἐπὶ τῆς καρδίας μου. Ἂς ἀσπασθῶ τοὐλάχιστον τὴν σημαίαν σας!

Καὶ ἐγγίζει διὰ τῶν χειλέων του τὴν σημαίαν καὶ θλίβει ἐπὶ τοῦ στήθους του τὸν στρατηγὸν Πτί, ὁ ὁποῖος τοῦ τὴν ἐπαρουσίασεν.

— Εἴθε τὸ τελευταῖον τοῦτο φίλημα νὰ ἀντηχήσῃ εἰς τὰς καρδίας σας! εἶπε.

Τὰ δάκρυα ρέουν ἀφ' ὅλων τῶν ὀφθαλμῶν. Ὁ γηραιὸς στρατηγὸς Πτὶ κλαίει ὡς παιδίον.

Ὁ Ἕκτωρ, κλαίων καὶ αὐτός, ἵστατο παρὰ τὴν θυρίδα τῆς ἁμάξης, ἐφ' ἧς θὰ ἐπεβαίνεν ὁ Ναπολέων. Καὶ τὴν τελευταίαν ἐκείνην στιγμὴν τὸν παρακαλεῖ καὶ πάλιν νὰ τὸν συμπαραλάβῃ εἰς τὴν ἐξορίαν.

— Ὄχι, παιδί μου! εἶπεν ὁ Ναπολέων ἀποθέτων μετ' ἀγάπης τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ Ἕκτορος· ὄχι! πρέπει νὰ μείνῃς πλησίον τῆς ἀγαπητῆς ἀδελφῆς σου. Ἀγάπα την, καὶ ὑπηρέτησε τὴν Γαλλίαν μὲ ὅσην πίστιν ὑπηρέτησες κ' ἐμέ. Ἀργότερα, ἂν σε χρειασθῇ πάλιν, ἠξεύρω ὅτι δὲν θά ἴσε καλέσῃ εἰς μάτην!»

Τότε ὁ Αὐτοκράτωρ ὑψόνει τὸν πῖλόν του καὶ χαιρετᾷ διὰ τελευταίαν φορὰν τοὺς στρατιώτας... Καὶ ἡ ἅμαξα ἐκκινεῖ, καὶ ἐξέρχεται ἐκ τῆς αὐλῆς καὶ ἀπομακρύνεται, καὶ ἐξαφανίζεται, —ἀφίνουσα τὸν Ἕκτορα ἐκεῖ, μὲ τὰ δάκρυα ἀκόμη εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ μὲ τὴν ἀπόγνωσιν εἰς τὴν καρδίαν!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΘ'

Ο ΕΚΤΩΡ ΛΟΧΑΓΟΣ

Μετὰ πέντε ἢ ἓξ ἡμέρας, μικρὰ ὁδοιπορικὴ ἅμαξα ἐσταμάτησε πλησίον τοῦ Αἴξ, ἐνώπιον ταπεινοῦ ἐξοχικοῦ Πανδοχείου. Ἄνθρωπός τις κατῆλθεν ἐκ τῆς ἁμάξης, ἄθυμος, κατάκοπος καὶ ἐξηντλημένος.

Ἦτο ὁ Ναπολέων—ἀλλ' ἀγνώριστος. Ἀπὸ τὰς πόλεις καὶ τὰ χωρία, ὅθεν διήρχετο, τὸν ὑπεδέχοντο κατ' ἀρχὰς μὲ τὸν σεβασμὸν τὸν ὀφειλόμενον εἰς τὴν συμφοράν του. Ἀλλὰ βαθμηδὸν ὁ σεβασμὸς ὠλιγόστευε, καὶ μετ' ὀλίγον τῷ ἔρριπτον κατὰ πρόσωπον ὡς ὕβριν τὰς λέξις «Ζήτω ὁ Βασιλεύς!» (διότι ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς Γαλλίας εἶχεν ἀνέλθῃ ἤδη ὁ Βασιλεὺς Λουδοβίκος ΙΗ') τὴν προτεραίαν μάλιστα εἶχεν ἐμπέσῃ εἰς ὄχλον θορυβῶδη καὶ ἀσεβῆ, καὶ διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὰς λοιδωρίας, τὰς ὕβρεις καὶ τοὺς προπηλακισμούς, ἠναγκάσθη νὰ μετεμφιεσθῇ.

Εἰς τὸ Πανδοχεῖον ἐκάθησε πρὸ τοῦ πυρός, ἐν ᾧ ἡ ξενοδόχος ἐπηγαινοήρχετο διὰ τὰς προετοιμασίας τοῦ δείπνου.

— Ἀλήθεια, τῷ εἶπεν ἡ γυνή, λέγουν ὅτι ἐκεῖνοι ποῦ ὁδηγοῦν τὸν Μπονοπάρτην, θά τον περάσουν ἀπ' ἐδῶ. Μήπως τὸν ἀπαντήσατε;

— Ὄχι, ἀπήντησεν ὁ Αὐτοκράτωρ.

— Νἀλίδοῦμε ἂν θὰ κατορθώσῃ ὡς τὸ τέλος νὰ σωθῇ, ἐξηκολούθησεν ἡ γυνή· μοῦ φαίνεται, ὅτι ὁ λαὸς θὰ τον σκοτώσῃ. Καὶ νὰ σας πῶ τῷ ἀλήθεια, καλὰ νὰ πάθῃ ὁ μασκαρᾶς! Ὅ,τι νὰ του κάμουν, τὸ ἀξίζει. Καὶ θὰ μπῇ σὲ καράβι γιὰ νὰ πάγῃ εἰς τὸ νησί του;

— Φυσικά!

— Ἔ, ἐλπίζω πῶς θὰ τον πνίξουν!

— Κι' ἐγὼ τὸ ἐλπίζω! ἀπήντησεν ὁ Ναπολέων ἀπαθής.

Ἐν τούτοις ὁ λαὸς τῆς πολίχνης ἔμαθεν ὅτι ὁ ἐκθρονισθεὶς Αὐτοκράτωρ κατέλυσεν εἰς τὸ Πανδοχεῖον ἐκεῖνο, καὶ ἀμέσως προσέτρεξε μὲ κραυγὰς μανιώδης. Καὶ ἐνῷ ὁ ἄνεμος πνέει ἔξω μὲ λύσσαν, ἀντηχοῦν ἐπίσης λυσσώδεις οἱ ἄγριοι ἀλαλαγμοὶ τοῦ πλήθους καὶ αἱ ἀπειλαὶ τοῦ θανάτου. Οἱ περὶ τὸν Ναπολέοντα δὲν γνωρίζουν τί μέσα νὰ μεταχειρισθοῦν, διὰ νὰ τον σώσουν. Ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ὁ ὄχλος ἀπειλεῖ νὰ εἰσβάλῃ εἰς τὴν αἴθουσαν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ θύρα ἀνοίγεται καὶ κλείει ἀμέσως. Εἰσέρχεται νέος τις καὶ ρίπτεται εἰς τοὺς πόδας τοῦ Αὐτοκράτορος.

Εἶνε ὁ Ἕκτωρ.

— Σὺ ἐδῶ! εἶπεν ὁ Ναπολέων. Καὶ τί ἦλθες νὰ κάμῃς;

— Νὰ σας ὑπερασπισθῶ, Μεγαλειότατε, ἢ νὰ ποθάνω μαζί σας!

— Ἀλλὰ πῶς κατώρθωσες νὰ φθάσῃς ἕως ἐδῶ;

— Ἀνεκάλυψα μίαν ὀπισθίαν θύραν, ὅπου ἄφησα καὶ τὸν ἵππον μου.

— Ἔχετε ἵππον; ἠρώτησε τότε εἰς τῶν συνοδῶν τοῦ Αὐτοκράτορος.

— Μάλιστα, κύριε.

— Τότε λοιπόν, ἂν θέλετε νὰ φανῆτε χρήσιμος πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα, τρέξετε εἰς τὸ Αἴξ καὶ εἴπατε εἰς τὸν κύριον Δήμαρχον πῶς ὑπεδέχθησαν ἐδῶ τὸν Αὐτοκράτορα. Ἂν θὰ γίνῃ τὸ ἴδιον καὶ εἰς τὸ Αἴξ, δὲν ἐγγυώμεθα πλέον περὶ τῆς ζωῆς του!

Ὁ Ἕκτωρ ἔτρεξε μὲ τὴν συνήθη του ταχύτητα καὶ μετὰ μίαν ὥραν ἐπέστρεψε φέρων τὴν ἀπάντησιν τοῦ δημάρχου, ὅτι ἡ ὑποδοχὴ θὰ ἦτο εἰρηνική.

Τὴν νύκτα ἀργά, ἀφ' οὗ τὸ πλῆθος ἐπὶ τέλους διελύθη, μία ὁδοιπορικὴ ἅμαξα ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ Πανδοχεῖον μὲ προφύλαξιν, συνοδευομένη καὶ ὑφ' ἑνὸς ἱππέως — τοῦ Ἕκτορος.

Μετὰ δύο ἡμέρας ὁ Ναπολέων ἔφθασεν εἰς Φρέζον, ὅθεν θὰ ἐπεβιβάζετο διὰ τὴν νῆσον Ἔλβαν. Ὁ Ἕκτωρ τὸν εἶχεν ἀκολουθήσῃ ἔφιππος ἕως ἐκεῖ, καὶ ὁσάκις ὁ Αὐτοκράτωρ ἐσταμάτα, εἴτε διὰ νὰ γευματίσῃ, εἴτε διὰ νὰ κοιμηθῇ, ὁ Ἀκόλουθος τῷ προσέφερε τὰς ὑπηρεσίας του, μὲ τὴν παλαιὰν ἐκείνην ἀφοσίωσιν.

— Θέλεις νὰ με ἀκολουθήσῃς εἰς τὴν νῆσον Ἔλβαν; τὸν ἠρώτησε μίαν ἑσπέραν ὁ Ναπολέων.

— Ὦ, Μεγαλειότατε!

— Καλὰ λοιπόν, ἔλα!

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ὁ Αὐτοκράτωρ ἐπεβιβάσθη τοῦ πλοίου, τὸ ὁποῖον τὴν 3 Μαΐου ἠγκυροβόλησεν εἰς τὸν λιμένα τοῦ Πόρτο-Φερράγιο, τῆς νέας του πρωτευούσης...

(Ἕπεται συνέχεια)

Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς *Εὐδοξίας Δυπουῆ*

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΗΤΑΝ ΚΑΙΡΟΣ...

Ἦταν καιρός, ποῦμουν κ' ἐγὼ παιδάκι
Μὲ μάτια γαλανά, σγουρὰ μαλλιά.
Ἦταν καιρὸς ποῦμουν κ' ἐγὼ πουλάκι
Χωρὶς φτερά, 'ς ὁλόθερμη φωλιά.

Ἦταν καιρὸς, ποῦχα κ' ἐγὼ κορμάκι
Μικροῦλι, χαμηλό, νάνος σωστός,
Καὶ μ' ἔκαν' ὁ μπαμπᾶς μου «ἀλογάκι»
Στὸ γόνατό του πάνω γελαστός.

Ἦταν καιρός, ποῦ μ' ἕνα παιγνιδάκι
Ἐγέμιζ' ἡ μικροῦλα μου καρδιά,
Καὶ τῶπερνα μαζὶ 'στὸ κρεββατάκι,
Ποῦ πλάγιαζα νωρὶς κάθε βραδυά.

Ἦταν καιρός, ποῦ ἔκλαια 'στὴν ἄκρη
Καὶ μ' ἅρπαζ' ἡ μαμμὰ 'στὴν ἀγκαλιὰ
Κ' εὐθὺς τὸ παιδικό μου ἀθῶο δάκρυ
Ἐδτέγνωνε μὲ γέλια καὶ φιλιά.

Ἦταν καιρός, ποῦ ἕνα εἶχα πόθο:
Κ' ἐγὼ μεγάλος, ἄνδρας νὰ γενῶ,
Ὅ,τ' οἱ μεγάλοι νοιῶθουνε νὰ νοιώθω
Κ' ἐλεύθερος 'στὸν κόσμο νὰ γυρνῶ.

Ἦταν καιρὸς... Μεγάλωσα καὶ τώρα
Κρυφὰ-κρυφὰ ζηλεύω τὰ παιδιά.
Ἀχ! ναύριοκα, καὶ μόνο γιὰ μιὰ ὥρα,
Τὴν παιδική μου εὐθυμη καρδιά!

Ἦταν καιρός.., μὰ πέρασε κὰι πάει,
Κι' ἄνδρας, 'στῆς γῆς τὰ βάσανα γυρνῶ,
Κι' οὔτε μαμμὰ δὲν ἔχω πειὰ 'στὸ πλάϊ:
Κοιμᾶται μέσ' σὲ μνῆμα σκοτεινό.

(Διασκευὴ ἐκ τοῦ δανεικοῦ τοῦ Baggesen)

Ν. Ι. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

25 Νοεμβρίου

Ἐφημερὶς «Ἑστία» δημοσιεύει σήμερον κολακευτικωτάτας κρίσεις περὶ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων.»

Ὁ ἀθηναϊκὸς τύπος, ἀγγέλλων τὰ περιεχόμενα ἑκάστου φυλλαδίου τῆς «Διαπλάσεως» συνοδεύει αὐτὰ πάντοτε μετ' ἐπαίνων. Καὶ ἐπειδὴ κάθε φυλλάδιον σχεδὸν θὰ περιέχῃ πότε ἕνα νέον Διαγωνισμόν, πότε μίαν καινοτομίαν, καὶ πάντοτε μίαν βελτίωσιν, αἱ ἐφημερίδες, αἱ παρακολουθοῦσαι τὴν πρόοδον τοῦ τόπου μας εἰς ὅλους τοὺς κλάδους, δὲν παύουν νἀνομολογοῦν καὶ νὰ ἐξαίρουν καθ' ἑβδομάδα τὰς προόδους, τὰς ὁποίας ἐπετέλεσε κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἡ «Διάπλασις τῶν Παίδων.» Ἀναγινώσκω πάντοτε μετὰ χαρᾶς τοὺς ἐπαίνους τούτους, διότι εἶνε πολὺ εὐχάριστον εἰς ἕνα συγγραφέα νἀκούῃ ἐπαινούμενον τὸ φύλλον, τοῦ ὁποίου ἔχει τὴν τιμὴν νὰ εἶνε συνεργάτης. Συνεισφέρων τὸν κόπον του· καὶ αὐτὸς μετὰ τῶν ἄλλων, αἰσθάνεται τρόπον τινὰ ὅτι μέρος τῶν ἐπαίνων ἐκείνων τῷ ἀνήκει, ὡς ἠθικὴ ἀμοιβὴ πολύτιμος καὶ γλυκεῖα...

Ἀλλ' ὁμολογῶ, ὅτι ὅλως ἰδιαιτέραν καὶ ἐξαιρετικὴν ἀγαλλίασιν μοὶ ἐπροξένησαν αἱ σημεριναὶ κρίσεις τῆς «Ἑστίας.» Καὶ τοῦτο, διότι οἱ ἔπαινοι ἀποδίδονται αὐτὴν τὴν φορὰν ρητῶς καὶ ὡρισμένως εἰς ἐκείνους, εἰς τοὺς ὁποίους ἀνήκουν πράγματι καὶ καθολοκληρίαν. Φαίνεται, —ἂς καυχηθῶ καὶ ἐγὼ ὀλίγον!— ὅτι εἶμαι περισσότερον δίκαιος παρὰ ἐγωϊστής, καὶ διὰ τοῦτο εὐχαριστοῦμαι ὅταν ἐπαινοῦνται οἱ ἄξιοι ἐπαίνου, καὶ ἂν ἀκόμη δὲν συγκαταλέγωμαι μεταξὺ αὐτῶν!...

* * *

Ἀντιγράφω τὸ ἀρθρίδιον τῆς «Ἑστίας» ὁλόκληρον:

«Ἐγράφομεν χθές, προκειμένου περὶ » τοῦ νέου Ἡμερολογίου τοῦ κ. Σκόκου, » ὅτι ἡ ἐξακουστὴ φιλομουσία τῶν νεωτέ» ρων Ἑλλήνων, κατώρθωσε νὰ κάμῃ, » ὥστε νὰ μὴ εἶνε δυνατὸν νὰ συντηρηθῇ » εἰς τὴν κλασικὴν αὐτὴν χώραν οὔτε ἓν » περιοδικόν!

» Ὀφείλομεν ἐν τούτοις μίαν διασά» φησιν.

» Γράφοντες, εἴχαμεν ὑπ' ὄψει τοὺς « μεγάλους» τοὺς ἐνήλικας νὰ εἴποῦμεν. » Διὰ τὰ παιδιὰ ὅμως τὸ πρᾶγμα διαφέ» ρει. Οἱ Ἕλληνες πολῖται τῆς » μελλούσης γενεᾶς ἔχουν τὸ » δικαίωμα νὰ καυχηθοῦν, » ὅτι εἶνε φιλομουσότεροι » ἀπὸ ἡμᾶς τοὺς ἄλλους.

» Αὐτοὶ διὰ τῆς συνδρομῆς καὶ τῶν » ἐνεργειῶν των (Σχόλιον τοῦ » Φαίδωνος: μὲ ἄλλους λόγους διὰ τοῦ » ξεσπαθώματος,) κατώρθωσαν » νὰ ἔχουν περιοδικὸν ΠΡΩΤΗΣ ΤΑ» ΞΕΩΣ—τὸ μόνον ἐναπομεῖναν ἐν Ἑλ» λάδι περιοδικὸν ἄξιον τοῦ ὀνόματος καὶ » ἐκπληροῦν τὸν ὑψηλόν του προορισμόν.

» Καὶ τὸ περιοδικὸν αὐτὸ εἶνε ἡ «Δι» άπλασις τῶν Παίδων.»

» Παρακολουθοῦμεν τὴν ἐξέλιξίν της » μετ' εἰλικρινοῦς ἐνδιαφέροντος, καὶ ὁμο» λογοῦμεν ὅτι ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος, ἀπὸ » μηνὸς εἰς μῆνα, ἀπὸ φύλλου ἀκόμη εἰς » φύλλον, βλέπομεν βελτιώσεις καὶ με» ταρρυθμίσεις ὄχι μικράς.

» Θὰ πιστεύσετε ὅτι ἡ Διάπλασις προ» καλεῖ σήμερον καὶ Διαγωνισμοὺς Ζω» γραφικῆς μεταξὺ τῶν ἀναγνωστῶν της, » καὶ δημοσιεύει τὰ βραβευθέντα ἔργα ἐν » ἀντιγραφῇ ἀπαραμίλλῳ;!

» Καὶ ὁλονὲν προοδεύει καὶ ἀνακαινί» ζεται ὁλονέν. Εἰσέρχεται μετ' ὀλίγον » εἰς τὸ εἰκοστὸν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς της » ἔτος καὶ ὑπόσχεται εἰς τοὺς φίλους της » μεγάλα καὶ θαυμάσια.

» Εὐτυχεῖς οἱ μικροὶ διὰ τὴν Διάπλα» σίν των! Εἰμποροῦν νὰ ὑπερηφανεύων» ται ὅτι ἔβαλαν τὰ γυαλιὰ εἰς τοὺς με» γάλους.»

* * *

Φαντάζομαι πῶς θὰ πηδήσουν ὡς ἐκεῖ -ἐπάνω ἀπὸ τὴν χαρὰν των οἱ φίλοι μας, ἀναγινώσκοντες τὰς γραμμὰς ταύτας. Καὶ μὲ τὸ δίκηο των! Οἱ κόποι των, αἱ ἐνέργειαί των, ἡ φιλομουσία των, ἡ εὐγενὴς φιλοδοξία των, ἡ ἀγάπη των πρὸς τὰ καλά,—ὅλα διαμᾶς ἀναγνωρίζονται, ἀνομολογοῦνται καὶ ἐπαινοῦνται. Καὶ εἰς τοιοῦτον βαθμὸν μάλιστα, ὥστε νὰ προβάλλωνται ὡς παράδειγμα καὶ εἰς τοὺς μεγάλους!..

Ἡ Διάπλασις τούς το εἶπε πολλάκις: Ὅ,τι κάμνετε χάριν τοῦ περιοδικοῦ σας, τὸ κάμνετε χάριν τοῦ ἑαυτοῦ σας. Καὶ ἂν θὰ ἔχετε τὸ καλλίτερον περιοδικόν, σεῖς θὰ ἐπαινεῖσθε, πού το ἑκατορθώσατε.

Καὶ ἰδοὺ σήμερον ἡ πρόρρησις ἐπαληθεύουσα. Ἡ κοινὴ γνώμη ἀποδίδει τὸν ἔπαινον ἐκεῖ ὅπου πρέπει. Καὶ δι' ὅλας τὰς προόδους τῆς «Διαπλάσεως» ἐπαινοῦνται ἀποκλειστικῶς οἱ Ἑλληνόπαιδες, ὅσοι ἀποκλειστικῶς τῇ παρέσχον τὰ μέσα διὰ νὰ τας ἐπιτελέσῃ. Καὶ βραδύτερον, ὅταν βεβαίως ἡ «Διάπλασις» θὰ προοδεύσῃ ἀκόμη περισσότερον, ὁ ἔπαινος δὲν θὰ εἶνε ἀκόμη μεγαλήτερος; Καὶ ἂν ποτε, ὡς ἐλπίζομεν ὅλοι, γίνῃ τὸ καλλίτερον περιοδικὸν τοῦ κόσμου, δὲν θὰ λέγουν, ὅτι οἱ Ἑλληνόπαιδες εἶνε τὰ καλλίτερα παιδιὰ τοῦ κόσμου;

Ὁποία ἐνθάρρυνσις, ὁποία ἱκανοποίησις, ὁποία ἀμοιβὴ διὰ τοὺς κόπους, τοὺς ὁποίους κατέβαλον, καταβάλλουν καὶ θὰ καταβάλουν ὅλοι, ἐνεργοῦντες ὑπὲρ τῆς ἀγαπητῆς των Διαπλάσεως,—καὶ διὰ τὸ παλαιόν, καὶ διὰ τὸ νέον, καὶ διὰ τὸ μικρὸν καὶ διὰ τὸ Μέγα Ξεσπάθωμα!..

Φ.

ΔΥΟ ΤΥΦΛΟΙ ΚΑΙ ΕΝΑΣ ΣΚΥΛΟΣ

Ἦσαν μίαν φορὰν δύο τυφλοί, τοὺς ὁποίους συνέδεσεν ἡ κοινὴ συμφορά. Ἐζητιάτευαν λοιπὸν μαζί, ἕνας δὲ καὶ ὁ αὐτὸς σκύλος τοῖς ἐχρησίμευεν ὡς ὁδηγός.

Ἕνα βράδυ, ἐν ᾧ ἐμετροῦσαν ὅσα εἶχαν συνάξῃ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἀπὸ τὴν ἐλεημοσύνην τῶν διαβατῶν, μιὰ πεντάρα ἐξέφυγεν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ ἑνὸς καὶ ἔπεσεν εἰς τὸ παρὰ τοὺς πόδας των ρυάκιον.

— Ἀπρόσεκτε! εἶπεν ὁ ἄλλος.

— Ὄχι· ἐσὺ πταῖς πού μ' ἐσκούντησες!

— Νὰ μὴ κατηγορῇς, παρὰ τὸν ἑαυτόν σου!

— Μπᾶ! τὸ ἀρνεῖσαι;

— Μπᾶ! ἐπιμένεις;

Οὕτω ἤρχισεν ἡ φιλονεικία, καὶ μετ' ὀλίγον ἐξετραχύνθη τόσῳ πολύ, ὥστε ὁ πρῶτος τυφλὸς εἶπε πρὸς τὸν δεύτερον :

— Ἂς χωρίσωμε !

— Ἂς χωρίσωμε ! εἶπε καὶ ὁ ἄλλος.

Καὶ ἔλαβαν ὀλίγα βήματα καὶ οἱ δύο, κατ' ἀντίθετον διεύθυνσιν· ἀλλ' ὁ μὲν προσέκοψεν εἰς ἕνα λίθον, ὁ δὲ εἰς ἕνα κορμὸν δένδρου.

— Ἐδῶ, Πιστέ !

— Πιστέ, ἐδῶ ! ἐφώναξαν συγχρόνως καὶ οἱ δύο.

Τότε ὁ δυστυχὴς σκύλος εὑρέθη εἰς μεγάλην ἀμηχανίαν... Μήπως καὶ οἱ δύο δὲν ἦσαν ἐπίσης κύριοί του ; Μήπως καὶ οἱ δύο δὲν τὸν εἶχαν χαϊδεύσῃ καὶ περιποιηθῇ ὁμοίως ; Καὶ μὴ γνωρίζων εἰς ποῖον νὰ ὑπακούσῃ τώρα, εἰς ποῖον νὰ διευθυνθῇ, ἐστάθη ἀκίνητος εἰς τὸ μέσον, καὶ ἤρχισε νὰ γαυγίζῃ γοερῶς.

Οἱ δύο τυφλοὶ ψηλαφητὰ ἐζήτησαν ὁ εἷς τὸν ἄλλον, καὶ ἔπεσαν εἰς τὰς ἀγκάλας ἀλλήλων δακρύοντες, μετανοημένοι διὰ τὴν προτέραν φιλονεικίαν. Καὶ ὅταν ὁ ἕνας ἐφώναξε τότε «Πιστέ !» ἀμέσως ὁ σκύλος ἔδραμε πρὸς αὐτοὺς πλήρης χαρᾶς, καὶ ἔκτοτε οἱ τρεῖς φίλοι δὲν ἐχωρίσθησαν ποτέ.

—

ΠΑΡΑΔΟΞΟΣ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ

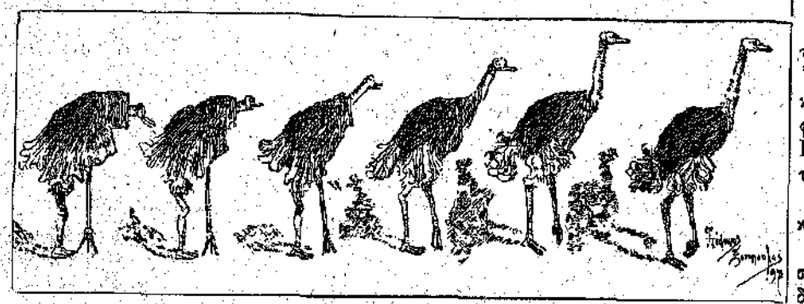

Πῶς ὁ φωτογράφος γίνεται ὀλίγον κατ' ὀλίγον στρουθοκάμηλος.

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΗΣ ΑΡΚΟΥΔΑΣ

Μίαν ἡμέραν ἡ Κυρὰ Ἀρκούδα ἐπιάσθη εἰς τὴν παγίδα. Πῶς τὰ ἐκατάφερε, κανεὶς δὲν ἠξεύρει καλὰ-καλά. Τὸ βέβαιον ὅμως εἶνε ὅτι κατώρθωσε νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τὰ δεσμά, καὶ ἄρχισε νὰ τρέχῃ, διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὴ σπηλιά της.

Τὴν εἶδαν κάτι κυνηγοὶ καὶ ἀπόλυσαν τὰ σκυλιὰ ἐξοπίσω της.

Ἀπὸ τὸν φόβον της ἡ κυρὰ-Ἀρκούδα τὰ ἔχασε, καὶ ἀντὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ σκαρφαλώνῃ εἰς τἀπότομα βουνά, νὰ σοῦ τὴν καὶ καταβαίνει εἰς τὸν κάμπον !

Καθὼς ἐπερνοῦσεν ἀπὸ ἕνα δρόμον, βλέπει ἕνα χωρικὸν μέσα εἰς τὸ ἁμάξι του.

— Κάμε μου μιὰ χάρι, καλέ μου ἄνθρωπε ! τοῦ εἶπε· πάρε με καὶ κρύψε με μέσα 'στὸ ἁμάξι σου. Κυνηγοὶ μὲ σκύλους ἔρχονται ἐξοπίσω μου, καὶ ἂν δὲν με λυπηθῇς, ἐχάθηκα !

Ὁ χωρικὸς ἔτυχε νὰ ἔχῃ καλὴν καρδίαν καὶ τὴν ἐλύπηθη. Τὴν ἀνέβασε λοιπὸν εἰς τὸ ἁμάξι του, τὴν ἔκρυψε 'ς ἕνα μεγάλο σακκὶ καὶ ὕστερα τὸ ἔδεσε μ' ἕνα σχοινί.

Καὶ νὰ τα ἀμέσως τὰ σκυλιὰ καὶ ἀπὸ πίσω τους οἱ κυνηγοί :

— Ὥρα καλή ! Μήπως ἐπέρασε ἀπὸ 'δῶ καμμιὰ ἀρκούδα ;

— Ἀρκοῦδα εἴπατε, ἀφεντάδες μου; Ἀρκοῦδα ; Ὄχι, δὲν εἶδα καμμιὰν ἀρκούδα.

Ὕστερ' ἀπ' πολλὴν ὥραν, ἡ κυρὰ-Ἀρκούδα ἔλαβε θάρρος νὰ ἐρωτήσῃ—ἀλλὰ σιγὰ-σιγά :

— Ἔ, ἔφυγαν ;

— Ἔφυγαν !

— Εἶνε μακρυά ;

— Εἶνε μακρυά.

— Οὖφ ! ἔσκασα. Λύσε μου τὸ σακκί, νὰ ζήσῃς.

Ὁ χωρικὸς ἔλυσε τὸ σχοινί.

— Ἀμ ποῦ νὰ σοῦ τα λέγω, φίλε μου, εἶπε τότε ἡ Ἀρκούδα, ἀνοίγουσα τὸ φοβερόν της στόμα—ποῦ αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν με ἄφησαν οὔτε νὰ φάγω....

— Δὲν πειράζει ! ἀπεκρίθη ὁ χωρικός. Νά, ἐδῶ ἔχω δύο μεγάλα καρβέλια 'στὴ διάθεσί σου.

— Εὐχαριστῶ· μὰ ποῦ δὲν το τρώγω ποτέ μου τὸ ψωμί ; Χμ ! Ξεύρεις καὶ τὸ ἄλλο ; Θά σε φάγω ! . .

— Ἀ, κακὴ Ἀρκούδα ! ἐφώναξεν ὁ χωρικός. Ἐγὼ σὲ ἔσωσα ἀπὸ τέτοιο κίνδυνο, καὶ σὺ θέλεις νὰ με φᾷς ;

— Πολὺ μποῦφος μοῦ φαίνεσαι, ἄνθρωπέ μου. Μὰ δὲν ἠξεύρεις τὸ λοιπόν, πῶς ἡ παληὲς εὐεργεσίες ξεχνιοῦνται ;

Ὁ χωρικὸς ἄρχισε νὰ φοβᾶται 'στὰ καλὰ καὶ νὰ συλλογίζεται πῶς νὰ κάμῃ διὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸ τρομερὸν καὶ πεινασμένον στόμα τῆς Ἀρκούδας· ἀλλὰ δὲν ἐκατόρθωσε νὰ εὕρῃ κανένα μέσον καὶ εἶπε μὲ πικρὸν ἀναστεναγμόν.

— Ἔ, κυρὰ Ἀρκούδα ! κυρὰ Ἀρκούδα ! Ἔχεις πολὺ μεγάλο λάθος. Ἡ εὐεργεσία δὲν ξεχνιέται ποτέ.

— Ξεχνιέται, σοῦ λέγω, καὶ γι' αὐτὸ θά σε φάγω !

— Μπρὲ ἀμάν !

— Τίποτε ! . . .

— Τότε λοιπὸν νὰ κάμουμε ἕνα ἄλλο, εἶπεν ὁ δυστυχὴς χωρικός. Νὰ πᾶμε λίγο παρακάτω, καὶ ἂν ὁ πρῶτος ποῦ θἀπαντήσουμε, εἶνε μὲ τὴν γνώμην σου, τότε νὰ με φᾷς !

— Καλά ! πᾶμε παρακάτω ! ἀπεκρίθη ἡ Ἀρκούδα.

Σὲ ὀλίγο ἀπάντησαν ἕνα γέριπο Ἄλογο.

— Κάμε μας τὴ χάρι νὰ μας κρίνῃς, τοῦ εἶπεν ὁ χωρικός. Ἔσωσα τὴν κυρὰ Ἀρκούδα ἀπὸ τὸ μεγαλήτερο κίνδυνο, καὶ γι' ἀνταμοιβὴ τώρα θέλει νὰ με φάγῃ. Εἶνε δίκαιο αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ; Πρέπει κανεὶς νὰ ξεχνᾷ τὰ καλὰ ποὺ του ἐκαμαν ;

— Μὰ γιὰ νὰ ἰδοῦμε τί λέγει καὶ ἡ κυρὰ Ἀρκοῦδα, εἶπε τὸ Ἄλογον.

— Νὰ τί λέγω : Πάντα βρίσκομαι σὲ πόλεμο μὲ τοὺς ἀνθρώπους. Στιγμὴ δέν με ἀφίνουν ἡσυχη. Ἔρχονται καὶ με κυνηγοῦν καὶ μέσ' 'στὸ σπίτι μου ἀκόμη, ποῦ λέει ὁ λόγος. Σήμερα πάλι με κυνηγοῦσαν κάτι φονηάδες, καὶ θὰ ἤμουν χαμένη, ἂν δὲν ἀπαντοῦσα αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον ποῦ μ' ἔσωσεν. Ἀλλὰ 'πέ μου 'στὸ Θεό σου, Ἄλογό μου, εἶνε λόγος αὐτὸς ἀρκετός, διὰ νὰ μή τον φάγω ; Καὶ μπορῶ ἐγὼ μονάχα νὰ θυμοῦμαι τὲς εὐεργεσίες, ἐνῷ ὅλοι οἱ ἄλλοι τὲς ξεχνοῦν ;

Τὸ Ἄλογον, τὸ ὁποῖον ἤθελε νὰ κάμῃ λογικὴν κρίσιν, ἐσκέφθη πολὺ-πολύ, καὶ ὕστερα εἶπε :

— Τριάντα χρόνια ὑπηρετοῦσα τὸν κύριόν μου μὲ ὅλον τὸν ζῆλον καὶ μὲ ὅλην τὴν ἀφοσίωσιν. Ἄμα ὅμως ἐγέρασα καὶ δὲν ἠμποροῦσα νὰ δουλεύω, γιὰ νὰ μή με τρέφῃ πειὰ ἄδικα, τί ἔκαμε νομίζετε ; Ἐπούλησε τὸ πετσί μου καὶ με παράδωσε ζωντανὸ 'ς ἕνα μπόγια, γιὰ νὰ με σφάξῃ. Τὸ ἐκατάλαβα καὶ του ἔφυγα, πρὶν τὴν πάθω. Ἀλλὰ τί μὲ τοῦτο ; μήπως τώρα δὲν ὑποφέρω περισσότερα ; Νά, δύο μέρες ἔχω τώρα ποῦ γυρίζω ἐδῶ κ' ἐκεῖ, μεσ' 'στὸ χειμῶνα, χωρὶς φαγί, χωρὶς πιοτό... Ἄχ, ναί ! ἡ κυρὰ Ἀρκούδα ἔχει δίκηο. Ἡ παληὲς εὐεργεσίες ξεχνιοῦνται !

— Βλέπεις ; ἔ ; βλέπεις ; Ἐγὼ ἔχω δίκηο !

Ὁ χωρικὸς ἄρχισε τὰ κλάματα.

— Ἔχω γυναῖκα καὶ παιδιά, εἶπε. Λυπήσου με !.. Ἄφησε ἀκόμη λίγο καὶ ἂν σου δώσῃ δίκηο καὶ ὁ δεύτερος ποῦ θἀπαντήσουμε, ἔ, τότε πειὰ νὰ με φᾷς.

— Καλά, τὸ παραδέχομαι ! εἶπεν ἡ Ἀρκούδα.

Ἕνας Σκύλος ἐπερνοῦσε, γέρος σκύλος, ἀδύνατος, πετσὶ καὶ κόκκαλο.

Ὁ χωρικὸς τὸν ἐσταμάτησε καὶ του ἔκαμε τὴν ἴδιαν ἐρώτησιν.

Ὁ σκύλος ἐσυλλογίσθη καλὰ-καλὰ καὶ ὕστερα εἶπε :

— Δεκαπέντε χρόνια ἐφύλαγα πιστὰ σὲ μιὰ μάνδρα. Χίλιες φορὲς ἐπῆγαν νὰ με φάγουν οἱ λύκοι, ποῦ ἐτριγύριζαν γιὰ τὰ πρόβατα... Καὶ τώρα ποῦ μ' ἐπῆραν πειὰ τὰ γεράματα καὶ ποῦ δὲν ἔχω τὴ δύναμι νὰ γαυγίζω ὅπως πρῶτα, ὁ ἀφέντης μου μ' ἔδιωξε καὶ με ἄφησε 'στοὺς πέντε δρόμους. Ναί, ναί, ἡ παληὲς εὐεργεσίες ξεχνιοῦνται !

[Ἕπεται τὸ τέλος]

(Ἐκ τῶν τοῦ J. Ortoli)

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

ΕΜΠΝΕΥΣΘΕΙΣΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ἡ Μερσεδῆ μοῦ ὑπενθυμίζει ἓν πολύδακρυ ἐπεισόδιον τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας : Τὸ ξύλον ποῦ ἔφαγα μίαν ἡμέραν ἀπὸ τὸν μακαρίτην τὸν θεῖόν μου, τὸν Μπάρμπα-Νικολῆν, ὅταν μ' ἔπιασε νὰ διαβάζω κρυφὰ τὸν «Κόμητα Μοντεχρῆστον.»

— Βιβλία γιὰ μεγάλους μοῦ διαβάζεις, παληόπαιδο, ἔ ; καὶ δός του καὶ τούτη, καὶ δός του κ' ἐκείνη...

Παρετηρήθη, ὅτι ὀγδόντα τοῖς ἑκατόν, ἡ Ἑλληνὶς εἶνε Μελαγχροινή. Εἶνε τρόπον τινὰ τὸ ἐθνικὸν μας χρῶμα τοῦ προσώπου.

ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Κι' αὐτὰ τοῦ Κροίσου τὰ καλὰ
καὶ τ' ἀγαθὰ του τὰ πολλὰ
ἂν τἄχῃς καὶ τὰ στερηθῆς,
κατάκαρδα μὴν πικραθῆς
καὶ οὔτε κἂν νὰ κλαύσῃς·
ἂν ἔχῃς γνῶσι μιὰ σταλιὰ
κι' ἂν δὲν φοβᾶσαι τὴν δουλειά,
τράβα 'μπροστά· τότε ἠμπορεῖς,
ὅ,τι ἔχασες καὶ λαχταρεῖς
νὰ τὸ ξαναπολαύσῃς.

Ἐτὴν πλειὸ μεγάλη συμφορά,
ποῦ πνίγ' ἡ λύπη τὴν χαρά,
καὶ ἂν φουρτούνα μᾶς χτυπᾷ,
μὲ κύματα ἀγριωπὰ
κι' ἀστροπελέκια τούρανοῦ,
μόν' οἱ δειλοὶ τρομάζουν·
τότε ἡ δύναμις τοῦ νοῦ,
τὸ θάρρος κ' ἡ ἐλπίδα,
αὐτὰ τὰ τρία 'μοιάζουν
τὴν ναυτικὴ πυξίδα
κι' ὁποιος τὰ ἔχει φθάνει
'ς τὸ πρῶτό του λιμάνι.

Ι. Π. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΜΑΝΤΖΟΥΡΑΝΑ

(Συνέχεια τῶν σελ. 397)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

ΠΩΣ ΑΠΟΚΤΑΤΑΙ Ο ΠΛΟΥΤΟΣ ΚΑΙ Η ΕΥΤΥΧΙΑ

Κατὰ τὸ διάστημα τῶν περιπετειῶν τοῦ Ἰωάννου καὶ τοῦ Πέτρου Μαντζουράνα, τί ἔκαμνεν ὁ Στέφανος, ὁ τρίτος ἀδελφός ;

Τίποτε, καθὼς ἐφαίνετο τοὐλάχιστον. Εἴδομεν, ὅτι εἶχεν ἀρνηθῆ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν παλαιὸν πύργον, καὶ νὰ ἐκμεταλλευθῆ τὴν κληρονομικήν του μερίδα, τὴν γῆν, μεταβαίνων ἀλλοῦ. Αἱ ὄχθαι τοῦ Λήγηρος τῷ παρεῖχον ἀφθόνως ὅ,τι ἤθελε : μονοπάτια διὰ νὰ περιδιαβάζῃ, σκιὰν διὰ νὰνὰπαύεται, καὶ χόρτον διὰ νὰ ἐξαπλόνεται, νὰ ρεμβάζῃ καὶ νὰ κοιμᾶται. Προπάντων νὰ κοιμᾶται. Ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως τῶν δύο του ἀδελφῶν, τὸ παράξενο παιδὶ δὲν ἔκαμνεν ἄλλο τι ὅλην τὴν ἡμέραν, παρὰ νὰ κοιμᾶται !

Ἀλλὰ ἠξεύρετε διατί ; Διότι τὴν νύκτα ἐκοιμᾶτο πολὺ ὀλίγον, — ἂν μάλιστα ἐκοιμᾶτο καὶ καθόλου . . .

Λαθραίως καὶ μυστηριωδῶς, ἀφ' οὗ κατεκλίνοντο οἱ ἄλλοι εἰς τὸν πύργον, ὁ Στέφανος ἐξήρχετο καὶ μετέβαινεν εἰς τὸ σπήλαιον τῆς Νεράϊδας Μαντζουράνας, ὅπου χάρις εἰς τὰ ἀγκάθια καὶ εἰς προλήψιν, κανεὶς δὲν ἐμβῆκε ποτέ. Καὶ ἔρκων, εἰσδύων εἰς τὰ ἄδυτα καὶ τὰ κρύφια τοῦ βράχου, δὲν ἐξήρχετο ἐκ τοῦ σπηλαίου παρὰ μόνον τὴν αὐγήν. Κανείς, οὔτε ὁ Ἱππότης, οὔτε ὁ Λευκίας δὲν τον εἶδαν ποτέ, καὶ ἐνόμιζε πλέον ἐκεῖνος ὅτι ἰδέαν δὲν εἶχαν περὶ τῶν νυκτερινῶν του διαβημάτων. Ναί· ἀλλ' ἂν δὲν ὁμιλοῦσε διόλου ὁ γέρω-Λευκίας, ἔβλεπεν ὅμως πολὺ καλὰ . . .

«Ποτέ μου δὲν εἶδα τέτοιο τεμπελχανᾶ !» ἐβρυχᾶτο ὁ Ἱππότης.

Καὶ ὁ σιωπηλὸς Λευκίας ἀπεκρίνετο διὰ τοῦ ἄκρου τοῦ δείκτου, τὸν ὁποῖον ἔθετεν ἐπὶ τῶν χειλέων, ὅτι, ναί, τὸ παιδὶ ἦταν λιγάκι ὀκνηρό. Κατόπι μὲ τὸν ἀντίχειρα ἔκαμνε διάφορα σημεῖα σταυροῦ πρὸ τοῦ στόματος, κινῶν καὶ τὴν κεφαλήν, διὰ νὰ εἴπῃ ὅτι αἱ νουθεσίαι καὶ οἱ ἐξορκισμοὶ θὰ ἦσαν ὅλως διόλου περιττοί. Καὶ τέλος ἔσπευδε νὰ κινήσῃ τὴν χεῖρα, προσθέτων ὅτι ὁ ἴδιος θὰ ἦτο πάντοτε ὁ Στέφανος, ὅσα καὶ ἂν τοῦ ἔλεγαν !

«Μὰ ἐπὶ τέλους, Στέφανε ! ἐξερράγη μίαν ἡμέραν ὁ πατήρ· φθάνει πειὰ ! ἐγὼ δὲν ἠμπορῶ νὰ τρέφω ὁλοένα τὴν ἀργίαν σου καὶ τὴν ὀκνηρίαν σου, ἐν ᾧ οἱ ἀδελφοί σου . . . ἀλήθεια οἱ καϊμένοι οἱ ἀδελφοί σου ! οἱ δυστυχισμένοι οἱ ἀδελφοί σου ! . . τίποτε δὲν ἐμάθαμεν. Τί νὰ γίνωνται ;

— Ποιὸς ξέρει ! ἀπεκρίθη ὁ Στέφανος. Ἀλλὰ γι' αὐτὸ ἴσα-ἴσα, διατί θέλετε νὰ στερηθῆτε καὶ τοῦ μόνου ἴσως υἱοῦ, ὁ ὁποῖος σᾶς μένει ἀκόμη, καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποίου βασίζεται ἡ τελευταία ἐλπὶς τῶν Μαντζουρανῶν ;

— Ἀ, μὴ μοῦ το λές ! Δὲν θέλω νὰ πιστεύσω ὅτι ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Πέτρος ἐχάθησαν ! Θά το εἶχα μεγάλο βάρος εἰς τὴν συνεῖδησίν μου, ποὺ τα ἔδιωξα τὰ καλὰ παιδιά, ἂν . . . Ἄχ ! καὶ ἂν τους συνέβη κανένα δυστύχημα ; Ἂν ἀπέθαναν ἀπὸ τὴν πεῖναν ;

— Ἂς εἶνε· αὐτὸ πάλι δέν το πιστεύω, πατέρα ! Εἶνε νέοι, δυνατοί, ἔξυπνοι, δραστήριοι ἐργατικοί..

Ἡ Βερενίκη.

—Μπᾶ, μπᾶ ; καὶ γιατὶ λοιπὸν νὰ μὴν εἶσαι καὶ ἐσὺ δραστήριος καὶ ἐργατικός ;

—Ἔ, ἄλλο εἶμαι ἐγώ!.. Ἐκεῖνοι, βλέπετε, ἦσαν καὶ φιλόδοξοι, ἐν ᾧ ἐγὼ δὲν εἶμαι καθόλου. Ὅτι θέλῃ πειὰ ἂς μὲ κάμῃ ἡ Νεράϊδα Μαντζουράνα. Ἐγὼ δὲν ἀνακατεύομαι !»

Καὶ ὁ χαριτωμένος Στέφανος ἐσιώπα, μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι τὰ εἶπε πλέον ὅλα. Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἱππότης ἐσιώπα, διὰ νὰ μὴ χάνῃ τὰ λόγια του, καὶ ἀπὸ τὸ βάθος τῆς πολυθρόνας του, ἀπελπὶς καὶ ἀπογοητευμένος, ἀνύψωνε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐσυλλογίζετο τοὺς δύο ἄλλους του υἱούς, τοὺς ἀγαπητοὺς ἀπόντας. Πῶς νὰ τους εὕρῃ ; Πρὸς ποῖον νὰ γράψῃ ; Τί νὰ κάμῃ ;

Ἡ λύπη καὶ ἡ ἀπελπισία τοῦ γέροντος εἶχον φθάσῃ πλέον εἰς τὸ κατακόρυφον, ὅταν ἕνα πρωΐ, κάποιος ξένος ἐκτύπησε τὴν θύραν τοῦ πύργου. Ἐλεεινὴ καὶ ἠρειπωμένη ἡ θύρα, ὅσον καὶ ὁ ξένος, — δηλαδὴ καθολοκληρίαν καὶ τὰ δύο. Τί ἤθελε ; τί ἐζήτει ; Ἐλεημοσύνην ; Ὄχι, τὸν κύριον Μαντζουράναν. Μὰ ποῖον ; Τὸν πατέρα ἢ τὸν υἱόν ;

— Τὸν υἱόν !

Ὁ Στέφανος, κληθείς, ἐπαρουσιάσθη.

— Δὲν ζητῶ σᾶς, κύριε Μαντζουράνα ! εἶπεν ὁ ξένος.

— Ἀλλὰ ποιόν λοιπόν ;

— Ἤθελα κανένα ἀπ' ἐκείνους ποῦ γνωρίζω. Δύο ἐγνώρισα ἕως τώρα : ἕνα 'στὴν θάλασσαν, καὶ ἕνα 'στὸν ἀέρα.

— Μπᾶ ! ἐγνωρίσατε λοιπὸν τὸν Ἰωάννην καὶ τὸν Πέτρον ;

— Ἀκριβῶς. Εἶνε ἐδῶ κανείς ;

— Ὄχι.

— Τότε λοιπὸν θάπέθαναν καὶ οἱ δύο, καθὼς φαίνεται,

— Σιγά, παράκαλῶ. Τί λόγια εἶνε αὐτά; . . Ὁπωσδήποτε, σταθῆτε νὰ φωνάξω τὸν πατέρα μου, τὸν κύριον Ἱππότην, καὶ του λέγετε πλέον ὅ,τι ἠξεύρετε.

— Πίσω μου σ' ἔχω, Σατανᾶ! ἐψιθύρισεν ὁ ξένος, ἐνῷ ἔφευγεν ὁ Στέφανος ταχύς.

Ἀπὸ τὴν βλασφημίαν αὐτήν, βεβαίως τὸν ἐγνωρίσατε. Ὁ Ἱππότης ἔτρεξεν ὅσον τῷ ἐπέτρεπον οἱ γεροντικοί του πόδες καὶ εὗρε τὸν Ἄνθιμον Μαὲς εἰς τὸ μαγειρεῖον, ὅπου τὸν εἶχον ἐγκαθιδρύσῃ ἀπέναντι ὀλίγου ἄρτου, ὀλίγου τυροῦ καὶ ὀλίγου οἴνου. Λιτότατον, φεῦ! τὸ πρόγευμα, ἀλλ' ὁ πλοίαρχος τὸ ἐτίμησε μὲ πεῖναν δέκα ναυαγῶν. Καὶ τρώγων ὁλονέν, καὶ πίνων ὁλονέν, διηγήθη πρὸς τὸν Ἱππότην Μαντζουράνᾳν, ἐνθρονισθέντα ἀπέναντί του, ὅσα ἠξευρεν ἀπὸ τὴν ἱστορίαν, τὰς ἐφευρέσεις καὶ τὰς περιπετείας τῶν δύο του υἱῶν, περισσότερα διὰ τὸν Ἰωάννην, πολὺ ὀλιγώτερα διὰ τὸν Πέτρον — καὶ μέχρι τέλους διὰ κανένα, ἀπὸ τοὺς δύο.

— Μὲ ἄφησαν εἰς τὴ βαρκούλα τοῦ ἀεροστάτου, συνεπέρανεν ὁ Ἄνθιμος Μαὲς, καὶ τους ἄφησα εἰς τὸ ἀεροστατον τῆς βαρκούλας. Ἐγὼ ἐσώθηκα, καθὼς βλέπετε. Ἀλλ' ἐκεῖνοι τί ἀπέγιναν, ἑνας Θεὸς τὸ ἠξεύρει. Διὰ νὰ μὴ φανοῦν ἕως σήμερα, φοβοῦμαι . .

— Νὰ μὴ φοβῆσθε τίποτε! διέκοψεν ὁ Στέφανος, παρὼν εἰς τὴν διήγησιν. Ἡ Νεράϊδα Μαντζουράνα μᾶς προστατεύει ἐμάς!

— Ἄμποτε! εἶπεν ὁ πλοίαρχος.

— Ἄμποτε! εἶπε καὶ ὁ Ἱππότης στενάζων, καὶ εἴπερ ποτε ἀνήσυχος περὶ τῆς τύχης τῶν δύο του υἱῶν, ποὺς ὁποίους ἐφαντάζετο ἀκόμη εἰς τὸ ἀεροστατον, μετεώρους, κρεμαμένους μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς . . .

Καὶ ὅλην τὴν ἡμέραν ἐσυλλογίζετο : «Ἄχ! διατί ὁ Πέτρος νὰ μὴ κάμῃ τὴν βαρκούλαν του μεγαλήτερην; Θά τους ἐχωροῦσε καὶ τοὺς τρεῖς καὶ θά τους ἔσωζε μιὰ χαρά . . .»

Ἦλθεν ἡ νύξ καὶ τὰ τρία φῶτα τοῦ πύργου, τὰ λάμποντα συνήθως ἐπὶ τοῦ μαύρου του ὄγκου, ἐσβέσθησαν. Ὁ Ἱππότης ἀπεκοιμήθη ὅπως-ὅπως· ὁ Λευκίας ἐκοιμᾶτο ἤδη· ὁ Ὁλλανδὸς ἐρρογχάλιζε. Μόνος ὁ Στέφανος ἠγρύκνει, διότι δὲν εὑρίσκετο οὔτε εἰς τὴν κλίνην του, οὔτε κἂν εἰς τὸ δωμάτιόν του. Κατὰ τὸ σύνηθες, διὰ μιᾶς θύρας, ἐπιμελῶς λαδωμένης (διὰ νὰ μὴ τρίζῃ) ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸν πύργον καὶ ἐχάθη εἰς τὸ δάσος...

(Ἕπεται συνέχεια)

Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ *Αἰμὲ Ζιρών*

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΜΙΜΗΤΗΣ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

Ἰδοὺ ἐν ἀνέκδοτον τῆς παιδικῆς ἡλικίας τοῦ Τσάρου Ἀλεξάνδρου τοῦ Γ'.

Ἡ Αὐτοκρατορικὴ Οἰκογένεια διέτριβε τὸ θέρος εἰς τὴν Λεβαδίαν τῆς Κριμαίας. Ὁ μέγας δοὺξ Ἀλέξανδρος, —δευτερότοκος υἱὸς τοῦ Τσάρου Ἀλεξάνδρου τοῦ Β'.—ἦτο τότε μόλις ὀκταετής. Ξανθός, εὔρωστος, ὡραῖος, εἶχε τὴν ἀγαθὴν ψυχὴν τοῦ πατρός του.

Μίαν ἡμέραν, ἐπλανήθη μόνος εἰς τὸ δάσος καὶ ἔφθασε μέχρι τῆς ἐσχατιᾶς, ὅπου ἐφρούρει εἷς στρατιώτης. Τὸ θέρος τῆς Κριμαίας εἶνε ἐνίοτε θερμότατον. Ἀκίνητος, εἰς τὴν θέσιν του ὁ φρουρός, ἔχυνεν ἄφθονον ἱδρῶτα, ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ ὁπλισμοῦ του. Κόπωσις βαθυτάτη ἐζωγραφεῖτο ἐπὶ τοῦ ἀγαθοῦ καὶ ρυτιδωμένου του προσώπου.

Ἡ καρδία τοῦ Μεγάλου Δουκὸς συνεκινήθη. Ἐπλησίασε τὸν στρατιώτην καὶ τῷ εἶπε :

— Καλὴ μέρα, γέροντά μου. Βλέπω ὅτι εἶσαι πολὺ κουρασμένος. Ἂν μείνῃς ἀκόμη ἐστὸν ἥλιο, βέβαια θἀρρωστήσῃς. Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν θέλω. Πήγαινε νὰ καθήσῃς ἐκεῖ εἰς τὸν ἴσκιο καὶ νὰ ξεκουρασθῆς.

Ὁ στρατιώτης ἔκπληκτος ἀνεγνώρισε τὸν δευτερότοκον τοῦ Αὐτοκράτορός του.

— Σ' εὐχαριστῶ πολύ, μικρέ μου αὐθέντα, τῷ εἶπε· ἀλλὰ δὲν ἠμπορῶ νἀφήσω τὴν θέσιν μου, γιατὶ θὰ τιμωρηθῶ πολὺ αὐστηρά.

— Ὄχι! ὄχι! ἀπήντησε τὸ παιδίον· μὴ φοβῆσαι καὶ δὲν θὰ τιμωρηθῇς· θὰ 'πῶ εἰς τὸν πατέρα μου, ὁ ὁποῖος εἶνε πολὺ καλός, ὅτι ἐγὼ σὲ διέταξα. Ἔλα, πέσε κάτω καὶ κοιμήσου! θέλω νὰ κοιμηθῇς!

Ὁ Ρῶσσος στρατιώτης εἶνε συνηθισμένος νὰ ὑπακούῃ τυφλῶς. Ὅσον μικρὸς καὶ ἂν ἦτο ὁ διατάσσων αὐτόν, ἦτο ὅμως υἱὸς τοῦ Τσάρου. Ἐξηπλώθη λοιπὸν ἀμέσως ὁ φρουρὸς ἐπὶ τῆς χλόης καὶ ἀπεκοιμήθη βαθύτατα.

— Τί καλά! ἐσυλλογίσθη ὁ Μέγας Δοὺξ, καταγοητευμένος ἀπὸ τὴν καλήν του πρᾶξιν, καὶ ἠτοιμάσθη νἀπέλθῃ.

Ἀλλὰ τότε τῷ ἦλθε μία σκέψις, μία ἀνάμνησις. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐνετρύφα εἰς τὴν θαυμαστὴν ἱστορίαν τοῦ Ναπολέοντος Α' καὶ ἀκριβῶς τὴν προηγουμένην ἡμέραν εἶχεν ἀναγνώσῃ τὸ ἀνέκδοτον ἐκεῖνο τοῦ «Κοντοδεκανέα» ὁ ὁποῖος, συναντήσας ποτὲ νεαρόν τινα φρουρὸν κοιμώμενον εἰς τὴν θέσιν του, δὲν ἠθέλησε νὰ τὸν ἀφυπνήσῃ, διὰ νὰ μὴ τιμωρηθῇ· ἀλλ' ἐπειδὴ ἐξ ἄλλου καὶ ἡ θέσις ἔπρεπε νὰ φολαχθῇ, ὁ Αὐτοκράτωρ ἔλαβε τὸ ὅπλον τοῦ κοιμωμένου καὶ ἐφρούρησεν ἐκεῖ μέχρι τῆς ἀφυπνίσεώς του!

— Ἀλλοίμονον! ἀνέκραξε τὸ παιδίον ἀνήσυχον καὶ τρομαγμένον. Ἡ θέσις θὰ μείνῃ ἀφύλακτος. Καὶ ἂν ἐξ αἰτίας μου τουφεκισθῇ ὁ δυστυχισμένος αὐτὸς στρατιώτης ;

Ἔστρεψεν ὀπίσω, νὰ τὸν ἐξυπνήσῃ. Ἀλλ' ἅμα ἐπλησίασε τὸν γέροντα καὶ εἶδε τὴν μακαριότητα τοῦ ὕπνου του, καὶ ἤκουσε τὸν ροχαλισμόν του, ἤρεμον ὡς γάτας ποὺ τὴν χαϊδεύουν,—ἐσταμάτησε. Δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ ταράξῃ τὸν γλυκὺν ἐκεῖνον ὕπνον.

— Θὰ κάμω κ' ἐγὼ ὅ,τι ἔκαμεν ὁ Κοντοδεκανέας! ἐσκέφθη.

Καὶ ἀνέλαβε τὸ τυφέκιον τοῦ κοιμωμένου. Ὤχ! τί βαρὺ ποῦ ἦτό! Ἐν τούτοις τὸ παιδίον τὸ ἐκράτησε σταθερῶς. καὶ ἐστάθη εἰς τὴν θέσιν τοῦ φρουροῦ.

Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἤρχισε καὶ αὐτὸς νὰ ζεσταίνεται, καὶ νὰ ἱδρώνῃ, καὶ νὰ θέλῃ νὰ κοιμηθῇ . . . Τὰ μάτια του ἔκλειναν μόνα των καὶ κάθε τόσο ἀφυπνίζετο μὲ ἀπότομον φίναγμα, ὡς νὰ ἔπιπτεν εἰς κανὲν βάραθρον. Ἀλλ' ὄχι! δὲν ὑπέκυπτε! Καὶ ἀντεῖχεν ἐκεῖ, ἐπίμονος, ἀκατάβλητος . . . μιμητὴς τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος!

Ἐν τούτοις ἀνεζήτουν εἰς ὅλον τὸ δάσος τὸν Μέγαν Δοῦκα, μὲ κάποιαν ἀνησυχίαν τώρα διὰ τὴν παρατεταμένην ἀπουσίαν του. Ἐπὶ τέλους ἔφθασαν καὶ εἰς τὴν ἀπομεμακρυσμένην ἐκείνην γωνίαν.

Τὸν εὗρον ἐκεῖ εἰς τὴν θέσιν του, μὲ τὸ ὅπλον τοῦ φρουροῦ, κατακόκκινον, κατακουρασμένον. Τὸ ἑσπέρας κατελήφθη ὑπὸ πυρετοῦ καὶ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἔμεινεν εἰς τὸ κρεβάτι. Καὶ εἰς τὰ παραληρήματά του ἐπανελάμβανε συνεχῶς :

— Τί χαρά! ὁ στρατιώτης δὲν θὰ τιμωρηθῇ. Ὁ Τσάρος μοῦ το ὑπεσχέθη! γιατὶ τὸν ἀνεπλήρωσα ἐγώ, ὅπως καὶ ὁ Μέγας Ναπολέων!

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ *Κέφαλος* ἐρωτᾷ τὴν *Κροκόσπεπλον* Ἠώ:

— Γιατὶ ἀρά γε ἡ Ἐρυθρὰ Θάλασσα ὠνομάσθη ἔτσι ;

Καὶ ἡ *Κροκόσπεπλος Ἠώς* :

— Τόσο πρᾶγμα δὲν ξεύρεις, καϊμένε ; Νά, γιατὶ βγάζει ἀστακούς !

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τοάτσας Γελασσῆς

* * *

Ὁ Νῖκος: — Λοιπόν, Νίνα, δὲν μελετᾷς τὸ μάθημά σου ;

Ἡ Νίνα: Εἶνε πολὺ δύσκολο. Μάθε το, Νικό μου, ἐσὺ γιὰ μένα...

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βίγλας

* * *

Πρὸς τὴν μικρὰν Ὑπατίαν, τῆς ὁποίας ἡ νονὰ ἐπρόκειτο νὰ ὑπανδρευθῇ, εἶπαν :

— Νέ, τώρα θὰ ἔχῃς καὶ ἕνα νουνό.

Καὶ ἡ μικρὰ Ὑπατία :

— Ὄχι! ὄχι! δὲν θέλω νὰ με ξανακβαπτίσουν!

Ἐστάλη ὑπὸ Κωνσταντίνου Λευκιάδου

ΤΑΜΕΙΟΝ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ

ΕΠΙΜΕΛΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΚΑΙ ΜΑΘΗΤΡΙΩΝ

[ΣΚΟΠΟΣ ΤΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ :— Ἀναλόγως τοῦ ἐκ τῶν ἑκάστοτε εἰσφορῶν τῶν συνδρομητῶν μας καὶ παντὸς ἄλλου ἐπιθυμοῦντος νὰ συνεισφέρῃ, συναχθησομένου ποσοῦ, θὰ σταλῶσιν εἰς τὰ ἐν Ἀθήναις καὶ ἀλλαχοῦ Σχολεῖα τόμοι τῆς Διαπλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης αὐτῆς, ὅπως δοθῶσιν ὡς δῶρα εἰς τοὺς ἐπιμελεστέρους ἀπόρους μαθητὰς καὶ μαθητρίας. Αἱ εἰσφοραί, *σὲ οἱουδήποτε ποσοῦ*, δεκται καὶ εἰς γραμματόσημα, στέλλονται ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸ Γραφεῖον τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων.»]

ΕΒΔΟΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΙΣΦΟΡΩΝ

Ἐκ προηγουμένων εἰσφορῶν . .	Δρ. 139,75	Ἐκ μεταφορᾶς	Δρ. 152,35
Παναγιώτης Κ. Καρζῆς	» 2,—	Γεώργιος Κ. Βούλγαρης	» 1,—
Λευκὴ Πεταλούδα	» —,70	Θαυμαστὴς τῶν Ὡραίων Τεχνῶν .	» 1,—
Φιλέλλην Μικρασιάτης	» 1,60	Ἑλένη Σκλάβου	» 3,—
Ὁμὰς Ἐπιλέκτων	» 1,—	Καρδερίνα	» 1,—
Ἑλληνικὴ Σημαία	» 7,—	Ποιμενικὴ Φλογέρα	» 2,—
Καρχαρίας τοῦ Φαλήρου	» —,30	Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς . . .	» —,30
Εἰς μεταφορὰν	Δρ. 152,35	Τὸ ὅλον μέχρι 30 Νοεμβρίου	Δρ. 160.65

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΦΑΙΝΕΤΑΙ ὅτι μερικοὶ δὲν ἀναγινώσκουν μὲ προσοχὴν τὰς ὁδηγίας μου. Δὲν εἶπα καθαρὰ ὅτι Δελτία Ἐγγραφῆς στέλλω πρὸς ὅλους, καὶ πρὸς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι δὲν ἀνενέωσαν, καὶ πρὸς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἀνανέωσαν ἤδη τὴν συνδρομήν των ; καὶ τοῦτο διὰ νὰ μὴ ὑποβληθῶ εἰς τὸν κάτατον κόπον νὰ ξεχωρίσω τὰ φυλλάδια · Ἀφ' οὗ τὸ εἶπα λοιπόν, διατὶ παραξενεύονται μερικοὶ καὶ διατί μοῦ στέλλουν τὰς ἀποδείξεις των, διὰ νὰ ἴδω τάχα ὅτι ἀνενέωσαν τὴν συνδρομήν των ; Μήπως δὲν τὸ ἠξεύρω ; Μήπως δὲν τους ἔχω γραμμένους εἰς τὸ Βιβλίον μου ; — Ὀλίγη προσοχή, καὶ ἀποφεύγονται εἰς τὸ ἑξῆς ὅλαι αὐταὶ αἱ ἀνωμαλίαι, αἱ ὁποῖαι μοῦ δίδουν ὄχι ὀλίγον κόπον.

Ἔρχονται, ἔρχονται ὁλονὲν κοῦκλαι διὰ τὸν Διαγωνισμὸν καὶ ἐνδύματα ἢ χρήματα διὰ τὰ πτωχὰ παιδάκια. Καὶ ὅσοι ἄλλοι ἔχετε νὰ στείλετε, σπεύσατε, διότι ἡ προθεσμία λήγει ὁριστικῶς τὴν 15 Δεκεμβρίου.

Εὐχαρίστως, *Ὑποψήφιε Δόκιμε*, ἀπαντῶ εἰς τὰς ἐρωτήσεις σου· α') ἡ Μεγάλη Κυριακὴ θὰ γίνῃ ἀργότερα, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς εἰκοσαετηρίδος μου. β') Δύο φορὰς νἀναλάβῃ τις τετράδιον μὲ τὸ αὐτὸ πρόσωπον, μοῦ φαίνεται πολὺ περιττόν. γ') Οἱ Σύλλογοι θὰ γίνουν τὸ ἐρχόμενον ἔτος. δ') Ἂν θέλῃς νὰ γράψῃς πρὸς τινα τῶν συνοδέλφων σου, δύνασαι νὰ μου στείλῃς τὴν ἐπιστολὴν ἀνοικτὴν μὲ τὸ ἀνάλογον γραμματόσημον καὶ *ἂν τὴν ἐγκρίνω*, τὴν μεταβιβάζω· ε') διὰ νὰ γίνῃ ἡ πρότασίς σου, πρέπει πρώτα νὰ κατατεθῇ τὰς 10 δραχμὰς εἰς τὸ Ταμεῖον μου.

Ἔννοια σου, *Ἀγχάθι*. Ἀσθενὴς καὶ ὁδοιπόρος ἀμαρτίαν οὐκ ἔχει. Ἔ, λοιπόν, τὸν ἐφούρκισες τὸν πυρετόν ; Ἐλπίζω . . .

Μοῦ ἔκαμεν ἐξαιρετικὴν καλὴν ἐντύπωσιν ἡ ἐπιστολή σου, *θαλασσοζάλη*. Νὰ ἐπαινῆς τόσον τὴν μετάφρασιν τοῦ *Ταλασσμοῦ Κόσμου* καὶ νἀναγνωρίζῃς ὅτι ἦτο καλλιτέρα τῆς ἰδικῆς σου, ἐν ᾧ ὀλίγον, πολὺ ὀλίγον διέφερεν, αὐτὸ σημαίνει ὅτι ὁ ἐγωϊσμὸς ὄχι μόνον δὲν σὲ τυφλόνει, ἀλλ' οὔτε κἂν σε ἐμποδίζει νὰ διακρίνῃς καὶ τὰ ἐλάχιστα.

Μὰ ἐλησμόνησες, *Ἀσπροπόταμίτη*, ὅτι μοῦ ἔγραψες τὰ τῆς πλημμύρας καὶ τῆς μετοικεσίας σου καὶ ὅτι τἀνέφερα καὶ ἐγὼ εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν ; Καλὴ ἡ ἰδέα σου περὶ τῶν νέων Πνευματικῶν Ἀσκήσεων καὶ ἴσως τὴν ἐφαρμόσω. Ὡς πρὸς τὴν «Ἀναφορὰν» ἂν θέλῃς, πέρασε ἀπὸ τὸ γραφεῖον μου, ζήτησε τὸν κ. Παπαδόπουλον, καὶ θὰ ἴδῃς ἂν ἔχῃς δίκαιον.

Ναί, ναί, *Δὸν Κιχότη*. εἴκοσιν ἔτη, εἴκοσιν ἀλόκληρα ἔτη . . . *Ἀρετὰ τοῦ Μέλανος Δρυμοῦ*, καὶ σεῖς οἱ ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι ἔχετε λαμβάνειν βραβεῖα πρέπει νὰ μοῦ ὁρίσετε ποίους τόμους θέλετε ἐκ τῶν τῆς δραχμῆς διὰ νὰ σάς τα στείλω.

Ξανθὴ Ἀγράμπελη αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα. Ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς συχνά.

Τὸ ταχυδρομεῖον Πειραιὼς μὲ εἰδοποιεῖ ὅτι ὑπάρχει ἐκεῖ ἕνα γράμμα σ.' ἐμὲ μὲ ἀνεπαρκὲς γραμματόσημον. Ὅποιος τὸ ἔρριψε, ἂς το ζητήσῃ, ἂς βάλῃ ἀκόμη ἓν 10λεπτον γραμματόσημον καὶ τότε θὰ τὸ λάβω· ἄλλως θὰ μένῃ ἐκεῖ αἰωνίως.

Μία φίλη μου πάλιν ἐξέχασε νὰ ὑπογράψῃ τὴν ἐπιστολήν της· οὔτε ὄνομα, οὔτε ψευδώνυμον! Μοῦ γράφει ἕνα σωρὸ πράγματα καὶ ζητεῖ νἀνταλλάξῃ Μ. Μυστικὰ μὲ τὴν *Κροκόσπεπλον Ἠώ*. Μὰ ποία νὰ εἶνε ;

Ὡραία ἡ ἀπάντησίς σου πρὸς τὸ *Ἀγκάθι*, *Ἀλεξανδρε Οἰκονομίδη*. Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται, ὅτι ἀρκετὰ ἐγράψαμεν διὰ τὸ πρόβλημα τοῦ Ζατρικίου. Ἀρκεῖ πλέον.

Τρυγονάκι, νὰ ποῦ δὲν ἤξευρες τί θὰ σου ἀπαντήσω, καὶ περιμένω νὰ με βεβαιώσῃς, ὅτι ἐνίκησες διὰ τῆς θελήσεως.

Ἔδωσα τὴν ἐπιστολήν σου πρὸς τὸν κ. Φαίδωνα, *Ἄσμα τοῦ Ὀρφέως*. Πραγματικῶς, τὴν γνώμην μου περὶ τῆς κούκλας σου θὰ τὴν μάθῃς ἀργότερα. Μὲ πολλὴν μου χαρὰν θὰ σε ἴδω εἰς τὸ Γραφεῖόν μου· ἀλλὰ σὺ δὲν θὰ με ἴδῃς, καὶ νὰ σε ἠξεύρῃς.

Ὄχι, *Λευκὴ Μαργαρίτα*, δὲν σ' ἐλησμόνησα. Εἰς τὸν κατάλογον τῶν ψευδωνύμων μόνον τὸ ἰδικόν σου ὄνομα εἶνε γραμμένον ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον τοῦτο. Τέλος πάντων σὺ εἶσαι ἡ *Λευκὴ Μαργαρίτα* ἂν κατὰ λάθος τὸ ἔδωσα εἰς ἄλλην θὰ τὸ ἀνεκάλεσα ἢ τὸ ἀνακαλῶ τώρα.

Ἐλλήσποντε, ἔλαβα τὴν δραχμήν, ἀλλὰ τὸ ψευδώνυμον τὸ ὁποῖον ζητεῖς μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ τὸ ἐγκρίνω. Ὅστε, ἢ ἔκλεξε ἕν ἄλλο, ἢ γράψε μου τί νὰ κάμω τὴν δραχμήν.

Πῶς ἐπέρασεν ἡ ἑορτή σου, *Δελφὶν τοῦ Εὐξείνου*; Περιμένω τὴν φωτογραφίαν σου, καθὼς καὶ τοῦ *Ἀλεξάνδρου Οἰκονομίδου* καὶ τοῦ *Ἀνδρείου Εὐζώνου*, καὶ τῶν λοιπῶν βραβευθέντων.

Ὄχι, *Ἀναστάσιε Ἀ. Ζωγράφε*, τὸ φύλλον σοῦ στέλλεται εὐθὺς μόλις ἐκδίδεται· ἀλλὰ σὺ εἶσαι ἀνυπόμονος καὶ τα ζητεῖς πρὶν ἐκδοθοῦν.

Ἀσπὶς τοῦ Ἀχιλλέως, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα· τὸ πρῶτον καὶ τὸ καλλίτερον ἀφ' ὅσα μοῦ ἐπρότεινες. Κάμνεις πολὺ καλὰ ποὺ καταγίνεσαι τόσον εἰς τὰ μαθήματα, ἀλλὰ γράφε μου καὶ κάποτε.

Τί λέγει ὁ κανονισμὸς τῶν Μ. Μυστικῶν, *Τοάτσα Γελασσῆ*; ὅλα τὰ τετράδια ἀδιακρίτως συνοδεύονται μὲ 20λεπτον γραμματόσημον εἴτε διὰ τὰς Ἀθήνας εἶνε, εἴτε διὰ τὰς ἐπαρχίας εἴτε διὰ τὸ ἐξωτερικόν.

Εἴθε νὰ σε ἀξιώσῃ ἡ Παναγία τὴν ὁποίαν παραπαρακαλεῖς, *Μοῦσα τῆς Ἀστρονομίας*, νὰ ἔλθῃς νὰ κατατοκίσῃς εἰς τὴν «Ἱερουσαλὴμ τοῦ Ἑλληνισμοῦ» ὅπως ὡραιότατα ὀνομάζεις τὰς Ἀθήνας. Ἔλαβα τὴν εἰκόνα τῆς Παρδαλῆς σου, τὴν ὁποίαν ἀσπάζεται ἡ *Πίσσα* μου.

Ὄχι, *Ἐλληνὶς Καλλιτέχνις*, στεῖλλε τετράδιον πρὸς τὴν *Ἀνθισμένην Δυγαρίδα* κἀλλιο ἀργὰ παρὰ ποτέ. Μετὰ χαρᾶς μου ἔλαβα τὴν φωτογραφίαν σου· κάμε νὰ βραβευθῇς διὰ νὰ δημοσιευθῇ. Πόσον εἶμαι εὐτυχὴς ποὺ ἔγινα αἴτία νὰ συνδεθῇς τόσον μὲ τὴν *Δάφνην*!

Ἀχαιέ, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα, καὶ σε δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν καὶ εἰς τους διαγωνισμούς. Ταῦτα καὶ πρὸς τὴν *Μαϊμουδίτσαν*.

Δύσκολα πράγματα μοῦ γυρεύεις, *Ἄρατε*! Τὰ φύλλα στέλλονται εἰς τὸ ταχυδρομεῖον ὅλα μαζί, καὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ ξεχωρίζεται τὸ ἰδικόν σου. Τὸ καλλίτερον εἶνε νὰ μάθουν ὁπωσδήποτε τἀδελφάκια σου, ὅτι δὲν πρέπει νὰ σχίζουν τίποτε.

Μὲ λύπην μου ἔμαθα τὸ πάθημά σου, *Ἀντιγόνη*. Προσοχή, παιδί μου, διότι εἰς τὸ γόνατον ἡ πληγὴ δύσκολα ἐπουλόνεται, ἔνεκα τῆς κινήσεως. Ἀνυπομονῶ νὰ μάθω ὅτι ἔγινες ἐντελῶς καλά.

Ἐνετικὴ Γόνδολα, σοῦ ἀρέσει τὸ ψευδώνυμον ποὺ σου ἐκλέγω ; Εἶσαι καλὴ ποὺ ἐπεριποιήθης τὸν ἀδελφόν σου εἰς τὴν ἀσθένειάν του τόσον πολύ, καὶ εἶνε καλὸς κ' ἐκεῖνος ποὺ σου ἐπέρεψε διὰ τοῦτο νὰ μου γράψῃς ἀντ' ἐκείνου, —μολονότι δικαίωμά σας εἶνε νὰ μου γράφετε καὶ οἱ δύο.

Καὶ ἐν προαίσθημα τοῦ *Ἀλεξάνδρου Οἰκονομίδου* : Ἡ Οἰκογένεια Μαντζουράνα, λέγει, θὰ σωθῇ ἀπὸ τὸν τρίτον ἀδελφόν, ὁ ὁποῖος ἐκληρονόμησε τὴν γῆν. Νὰ ἰδοῦμε! . . Μὰ τί μυθιστόρημα, ἔ ;

Ἔλαβα ὅλας τὰς ἐπιστολάς σου, *Ἑλληνικὴ Σημαία*, ἐκτὸς ἐκείνης ἡ ὁποία περιέχει τὴν συνδρομήν σου. Ἀφοῦ δὲν τὴν ἔστειλες ἐπὶ συστάσει θὰ ἐνόησαν ὅτι εἶχε χρήματα καὶ θὰ τὴν κατεκράτησαν. Εὐχαρίστησέ μου τὴν ἀγαπητήν σου θείαν καὶ παλαιάν μου φίλην διὰ τοὺς τόσους ἐπαίνους.

Συριανὲ Πρίγκιψ, δὲν ἀναλαμβάνω καμμίαν ὑποχρέωσιν ἀπολύτως διὰ τὰς Ἀσκήσεις ποὺ μου στέλλουν. Ἂν θέλῃς στεῖλε μου, καὶ ἂν θέλω τὰς δημοσιεύω· ὄχι τινές, ἀλλ' ὅλοι οἱ φίλοι μου μοὶ εἶνε ἐξίσου ἀγαπητοί. Ὥστε συμμορφώσου μὲ ὅλα αὐτὰ καὶ ξαναγράψε μου.

Ἡ Μαρουσία, *Ἀστροφεγγιά*, τιμᾶται φρ. 3,50. Αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Ἀναγία σὲ ὑπερευχαριστοῦν, κ' ἐγὼ σὲ συγχαίρω διὰ τὸ ὡραῖον Λευκωμα ποὺ ἔκαμες μὲ 45 τετράδια.

Ἀσπασμοί, πληροφορίαι: *Ὁ Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς* δὲν δύναται δυστυχῶς νἀποκαλύψῃ τὸνομά του εἰς τὴν *Κερκυραϊκὴν Νύκτα*, ἀλλὰ μόνον τἀρχικά του, τὰ ὁποῖα εἶνε Σ. Κ. Τ. (διὰ τὴν πληροφορίαν ταύτην μοῦ ἔστειλε 30 λεπτά, τὰ ὁποῖα κατετέθησαν εἰς τὸ Ταμεῖον τῶν Ἀπόρων.) — ἡ *Μοῦσα τῆς Ἀστρονομίας* ἐλπίζει ὅτι ὁ *Ἔκτωρ* ὁ *Τρὼς* δὲν θὰ φανῇ ἀφιλόσοφος» ὅπως ὁ *Τὶκ-Τάκ*, καὶ θὰ μας στεῖλῃ τὴν φωτογραφίαν του, διὰ νὰ τον γνωρίσωμεν. Ἐπίσης παρακαλεῖ τὸ μὲν *Ἄνθος τῶν Ἀλπεων* νὰ τῶ στεῖλῃ ἐν ἐξελδάϊς, τὸ δὲ *Δὸλὰ-σὸλ-μί* ἓν ἀνέγραφον τῆς Polka Marche διὰ νὰ τὴν παίξῃ. — ὁ *Ὑποψήφιος Δόκιμος* ζητεῖ τἀρχικὰ τοῦ *Σατανᾶ*. — ἡ *Ἀντιγόνη* εὐχεται εἰς τὸ *Πανδαμόνιον* καὶ τὸν *Ἀδυσσινὸν Πολεμιστὴν* νὰ τοὺς ζήσῃ ἡ ἀδελφούλα· — ἡ *Μέλλουσα Καλλιτέχνις* ἐπεθυμεῖ διὰ τῶν Μ. Μυστικῶν νὰ γνωρίσῃ τὸν *Ἐλπιδοφόρον*, διότι οἱ *μέλλοντες* καλλιτέχναι τὸ θεωροῦν τιμήν των νὰ γνωρίζωνται μὲ τοὺς *παρόντας*. Ἐπίσης λέ-

γει πρὸς τὴν *Λύραν τοῦ Ὀρφέως* ὅτι ὁ καλλίτερος τρόπος διὰ νὰ μάθῃ ὅτι θέλῃ, εἶνε ἡ ἀνταλλαγὴ τῶν Μ. Μυστικῶν τὴν ὁποίαν τῇ προτείνει — ἡ *θέλουσα* ζητεῖ ταρχικὰ τῆς *Ἀστροφεγγιᾶς* — ὁ *Νικηφόρος* ὁ *Βρυέννιος* ἔμαθε ὅτι ἡ *Λευκὴ Λιὼν* χορεύει πόλκα-μπεμπὰ μὲ πολλὴν χάριν, ἀλλὰ ὅτι κάμνει πολλὰ νάζια ἕως νὰ ἔμβῃ εἰς τὸν χορόν.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ταλλάξουν: Ὁ *Δελφὶν τοῦ Εὐξείνου* μὲ τὴν *Κόρην τοῦ Γιαλοῦ* καὶ τὴν *Δάφνην* — τὸ *Τρυγονάκι* μὲ τὴν *Βασιλικὴν Σταμάτη*, *Χρυσίτραν Δεσύλλα*, *Μελαγχροινὴν Ἑλληνίδα*, *Δο-λα-σολ-μί*, *Αἴπυτον*, *Ἑλληνίδα Καλλιτέχνιδα*, *Νύμφην Καλυψώ*, καὶ *Συριανὸ Λουκοῦμι* — ὁ *Ἐθνικὸς Ὕμνος* μὲ τὸν *Ἑρμῆν τοῦ Πραξιτέλους*, *Ἑλληνικὴν Καρδίαν*, *Τσὶν-Τσών*, *Τρεχαγυρευόπουλον*, *Καρδερίναν*, *Θαυμαστὴν τῶν Ὡραίων Τεχνῶν*, *Ναυτοπούλαν*, *Ἑλληνίδα Καλλιτέχνιδα*, *Ἀρχιζιζάνιον* καὶ *Ἥσυχο Ἀεράκι*. — ἡ *Κόρη* τοῦ *Αἰγίου* μὲ τὴν *Ναυτοπούλαν*, *Τρεχαγυρευόπουλον*, *Ἀρχιζιζάνιον*, *Δὸν Κολοκύθαν Πάτεραν*, καὶ *Μαῦρον Πρίγκηπα* — ὁ *Ἡρακλῆς Κηζήρογλους* μὲ τὸν *Νικηφόρον τὸν Βρυέννιον*, *Τσὶν-Τσών*, *Στρατηγὸν Ἀγγίβαν*, *Τρομάραν*, *Παλλικάρι τῆς Λαζίας*, *Κυανόλευκον Σημαίαν*, *Ὡραίαν Δορκάδα*, *Ὡραίαν Κέρκυραν*, *Κροκόπεπλον Ἠὼ* καὶ *Ἀνεμώτην*. — ἡ *Πέννα Ποιητοῦ* μὲ τὴν *Δέαν*, *Τσὶν-Τσών*, *Πάλλουσαν Καρδίαν*, *Ἄγκυραν τῆς Εὐτυχίας*, *Ἀρχιζιζάνιον*, *Κερκυραϊκὴν Νύκτα*, *Ἔτσι θέλω*, *Αἰμυλίαν Εἰμαρμένην*, *Κόντε Ῥαπανάκην* καὶ *Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα* — τὸ *Τί με μέλει* μὲ τὸ *Ἀρχιζιζάνιον*, *Ἕκτορα τὸν Τρῶα* καὶ *Μέγαν Ἀλέξανδρον* — ἡ *Ταναγραία Κόρη* μὲ τὴν *θέαν τοῦ Ζαππείου*, *Καρδερίναν*, *Μαρίαν Βερετσανοπούλου*, *Ἕκτορα τὸν Τρῶα*, *Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα* καὶ *Ἐλπιδοφόρον* — ὁ *Νικηφόρος* ὁ *Βρυέννιος* μὲ τὴν *Ἀγρίαν Ἀμερικανίδα*, *Μελαγχροινὴν Ἑλληνίδα*, *Ἀμλέτον*, *Φέλτωνα*, *Πέννα Ποιητοῦ*, *Ἕκτορα τὸν Τρῶα*, *Δηστὴν τοῦ Μέλανος Δρυμοῦ*, *Ἥσυχο Ἀεράκι*, *Ἑρμῆν*, *Ἀέρα τοῦ Εὐξείνου*, *Ἰρίδα Μεροεδῆν*, *Βερνάρδον Διβιερᾶτον*, *Ἀτταγίδα Κοριολάνον*, *Ἀρχιστράτηγον Μελτιάδην* καὶ *Ἀφρισμένον Κῦμα* — ὁ *Ἀσπροποταμίτης* μὲ τὴν *Ἀλκυονίδα Ἡμέραν*, *Γενναῖαν Σουλιώτισσαν* καὶ *Φιλόμουσον* — ἡ *Ἶρις* μὲ τὸν *Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα*, *Κροκόπεπλον Ἠώ*, *Ἕκτορα τὸν Τρῶα* καὶ *Δό-λά-σόλ-μί* — ὁ *Ἐλληνοπουλος* μὲ τὸν *Κόντε Ῥαπανάκην* καὶ *Λαραγνήν* — ὁ *Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς* μὲ ὅλους τοὺς συνδρομητὰς καὶ τὰς συνδρομητρίας, ποὺ φοιτοῦν εἰς τὸ Ὠδεῖον, καὶ προπάντων μὲ τοὺς βιολιστὰς καὶ τὰς βιολιστρίας. — ἡ *Τσάτσα Γελαστὴ* μὲ τὸν *Φασαρίαν* καὶ *Μαρκήσιον τῆς Γαλόσσας* — τὸ *Τρυγονάκι* μὲ τὴν *Πέννα Ποιητοῦ*, *Ἀστροφεγγιάν*, *Ρωμηοπούλαν*, *Ἑλληνικὸν Φρούριον*, *Κυανόλευκον Σημαίαν*, *Ἀνθισμένην Ἀμυγδαλιὰν Ἄγκυραν τῆς Φιλίας*, *Ἀγριοτριανταφυλλιὰν*, *Ἀλέξανδρον Οἰκονομίδην*, *Μίαν Τρελούλαν*, *Ἀκρόπολιν*, *Τί με μέλει*, *Μόζαρτ*, *Ἔτσι μὰ ρέσει*, *Ζανθὴν Ἑλληνοπούλαν* — τὸ *Ἑλληνικὸν Φρούριον* μὲ τὴν *Ἀέρα τοῦ Εὐξείνου*, *Ναυτοπούλαν*, *Ἕκτορα τὸν Τρῶα*, καὶ *Εὐτέρπην* — ἡ *Βίγλα* μὲ τὸν *Ἔνδοξον Στρατιώτην* καὶ *Ζεβάν* — ἡ *Μέλλουσα Καλλιτέχνις* μὲ τὸν *Ἐλπιδοφόρον* καὶ *Λύραν τοῦ Ὀρφέως* — ἡ *Ἑλληνικὴ Σημαία* μὲ τὴν *Γαλανὴν Ἑλληνοπούλαν* καὶ *θέαν τοῦ Ζαππείου* — ὁ *Κωνσταντῖνος Λευκιάδης* μὲ τὸν *Δηστὴν τοῦ Μέλανος Δρυμοῦ*, *Ἑλληνικὴν Σημαίαν*, *Ναυτοπούλαν* καὶ *Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα* — ὁ *Ἀλέξανδρος Οἰκονομίδης* μὲ τὴν *Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα*, *Τσὶν-Τσών*, *Καρδερίναν*, *Λύραν τοῦ Εὐξείνου* καὶ *Εὐξεινοποντίαν* — ἡ *Περαΐδα τοῦ Ἀλφειοῦ* μὲ τὴν *Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα*, *Κόντε Ῥαπανάκην*, *Ρωμηοπούλαν*, καὶ *Ἕκτορα τὸν Τρῶα*.

Χάριν οἰκονομίας χώρου παραλείπω ἀπὸ τὰς προτάσεις τὰ ὀνόματα ἐκείνων, περὶ τῶν ὁποίων γνωρίζω ὡρισμένως ὅτι δὲν ἀνταλλάσσουν Μικρὰ Μυστικά, εἴτε διότι ἔκαμαν πλέον τὸ Λεύκωμά των, εἴτε δι' ἄλλον λόγον οἱονδήποτε.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τὰς ἐν τῷ Ζαππείῳ συνδρομητρίας της, αἱ ὁποῖαι ἔσπευσαν νὰνανεώσουν τὴν συνδρομήν των πρὸς τὴν *Ἀέρα τοῦ Εὐξείνου* (πρὸς τὴν ὁποίαν ἔστειλα τὸ 41ον) *Φίλεργον Κόρην* (ἔστειλα) *Ῥοβινσῶνα Κροῦσον*, *Πειρασμένον Λύκον* (τὰ εἶχα μάθῃ ἀπὸ τὰς ἰδίας) *Γαλανὴν τοῦ Αἰγίου* (ἀλλὰ νὰ μὴ μοῦ τὰ γράφῃ, καὶ Λύσεις καὶ Ἀσκήσεις κτλ. εἰς τὸ ἴδιον χαρτὶ τῆς ἐπιστολῆς.) *Ἐλένην Γ. Ζαρρῆ*. *Ὕδωρ τῆς Στυγὸς* (τὸ ἔμαθε, ἐπειδὴ τὴν εἰδοποίησα ἐγώ) *Ἐθνικὸν Ὕμνον*, *Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα*, *Ὡραίαν Ἀνθοδέσμην*, *Γεώργιον Ἀθανασιάδην*, *Κόρην τοῦ Αἰγίου* (ἡ ὁποία ἔφυγεν ἀπὸ τὰς *Ἀθήνας* μὲ τὰς καλλιτέρας ἐντυπώσεις.) *Τσὶν-Τσών* (εἶνε ἡ αὐτὴ ἐπιστολή, ποῦ εἶχα δημοσιεύσῃ σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸν κόπον) *Ἀτρόμητον Στρατηγόν*. *Ἡρακλέα Ν. Κηζήρογλουν* (ἔστειλα) *Ἀν Τῶβρης* (χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν) *Ἑσπερινὴν Γαλήνην*, *Ἥσυχο Ἀεράκι* (ἔστειλα) *Τί με μέλει* (ἔγινε καλὰ ὁ μπαμπᾶς; ἀνεχώρησες;) *Ρωμαῖον Κυπέρωνα* (σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς πληροφορίας· θὰ τὰ εἰποῦμεν ἀργότερα τὰ περὶ Συλλόγων) *Πέννα Ποιητοῦ* (τὴν ὁποίαν συλλυποῦμαι ἐγκαρδίως διὰ τὸν θάνατον τῆς ἀγαπητῆς γιαγιᾶς της) *Τσαλαπετεινὸν*, *Φιλοπάτριδα Ἑλληνίδα*, *Διογένην Δαέρτιον* (εἴμεθα σύμφωνοι) *Τρυγονάκι* (δὲν ἐξεδόθη ἀκόμη εἰς τόμον) *Ταναγραίαν Κόρην* (κ' ἐγὼ ἐλπίζω ὅτι θανέλθῃς καὶ τὴν βαθμίδα τοῦ Α' Βραβείου) *Ἰόνιον Πέλαγος*, *Ἀετὸν τῶν Ὀρέων* (ναί· τὸ πρὸς τὸν *Ὀρφέα* τετράδιον σου δὲν εἶχε γραμματόσημον.) *Ἑλληνικὸν Φρούριον*, *Ἀγριοτριανταφυλλιὰν* (ὅταν ἔλαβα τὴν ἐπιστολήν σου, τὰ εἶχα στείλῃ πλέον.) *Βίγλαν*, *Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα* (πώ, πώ, τί δουλειές! ἔφριξα!) *Περαΐδαν τοῦ Ἀλφειοῦ* (τὴν εὐχαριστῶ, διότι ὁ ὁλίγος καιρὸς ποὺ τῆς μένει ἀπὸ τὰ μαθήματα εἶνε δι' ἐμὲ καὶ διὰ κανένα ἄλλον!) *Κωνστ. Λευκιάδην* κτλ. κτλ.

Ὑπενθυμίζομεν

ὅτι εἰς τὴν κλήρωσιν τῶν Δώρων τῆς Διαπλάσεως θὰ λάβουν μέρος μόνον οἱ συνδρομηταί, εἴτε παλαιοὶ εἴτε νέοι, τῶν ὁποίων ἡ συνδρομὴ διὰ τὸ 1898 θὰ ἔχῃ φθάσῃ εἰς τὸ Γραφεῖόν μας τὸ βραδύτερον μέχρι τῆς 10 Ἰανουαρίου 1898.

Ὅσοι λοιπὸν ἐπιθυμοῦν νὰ συμπεριληφθῇ τὄνομά των εἰς τὴν Κληρωτίδα, πρέπει νὰ συμπληρώσουν τὸ προαποσταλὲν Δελτίον ἐγγραφῆς καὶ νὰ τὸ ἀποστείλουν μετὰ τοῦ ἀντιτίμου τῆς συνδρομῆς τὸ ταχύτερον:

Πρὸς τὸν Κύριον Ν. Π. Παπαδόπουλον, διευθυντὴν τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» — ὁδὸς Αἰόλου, 119, εἰς Ἀθήνας

[Δελτία Ἐγγραφῆς ἐστάλησαν καὶ πάλιν θὰ σταλοῦν ἀδιακρίτως καὶ πρὸς τοὺς ἀνανεώσαντας ἤδη τὴν συνδρομήν των καὶ πρὸς τοὺς μὴ ἀνανεώσαντας αὐτὴν εἰσέτι.]

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 6 Ἰανουαρίου 1898

622. Λεξίγριφος.

Ἕνα ζῷον καὶ μιᾶς μετοχῆς ὁ ἐνεστὼς
κάμνουν ἕνα στρατηγὸν ὅστις εἶν' ἐξακουστός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δελφίνος τοῦ Εὐξείνου

623. Στοιχειόγριφος.

Εἰς θεὰν πολὺ ἀρχαίαν ὅταν βάλῃς κεφαλήν
ἐκεῖνο ποῦ θὰ βγῇ εὑρίσκει καθενὸς τὴν ἀκοήν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀκτῖνος Ἡλίου Μακροχωρίου

624. Αἴνιγμα Δημώδες.

Ἕνας πατέρας κεφαλή, δώδεκα γυιοὶ ποδάρια
καὶ κάθε γυιὸς ἑπτὴ ράχη του ἔχει τριάντα κόραις
καὶ κάθε βράδυ χάνει μιά, κάθε πρωὶ μιὰ βρίσκει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνδρέου Εὐζάνου

625. Κλιμακωτόν.

Νάντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων ὥστε νὰναγινώσκεται εἰς μὲν τὸ δεξιὸν σκέλος τὄνομα ἑνὸς τῶν 30 τυράννων, εἰς δὲ τὸ ἀριστερὸν νήσου τῆς Ἑλλάδος, εἰς τὴν κατωτάτην βαθμίδα πλᾶσμα τῆς φαντασίας· εἰς τὴν μεσαίαν νήσου Τουρκικῆς καὶ εἰς τὴν ἀνωτάτην ἀγαπητὸν πρόσωπον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σκυρ. Θ. Μιχαλῆ Τσούδαλη

626. Πυραμίς.

Νάντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων ὥστε νὰναγινώσκεται τὄνομα ἀρχαίας βασιλίσσης, αἱ δὲ ἑπτὰ στιγμαὶ τῆς βάσεως μετὰ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν σταυροῦ νὰποτελῶσι τὄνομα θαλάσσης, αἱ ἀνωτέρω ἓξ ἀκρωτηρίου, αἱ ἀνωτέρω τέσσαρες μιᾶς τῶν Γοργόνων, καὶ αἱ ἀνώτατοι δύο στρατιωτικοῦ σώματος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἄδρας τοῦ Εὐξείνου

627-630. Μαγικὸν γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς οἱουδήποτε γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, δὶς ἐπαναλαμβανομένου, σχημάτισον ἄλλας τόσας λέξεις:

μερίς, λαός, πλοῦς, ὕμνος.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀλιέ. Σ. Οἰκονομίδου

631-635. Σύνθεσις λέξεων.

Νὰ συναρμολογηθῶσι καταλλήλως αἱ κάτωθι συλλαβαί, ὥστε νὰποτελεσθῶσι τὰ ὀνόματα πέντε ἀστερισμῶν.

το, αι, κασ, δυ, ξο, ο, ων, της, δι, μοι, ρωσ, σι, γο, ρι, κε, πη, ω.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀνθισμένης Ἀμυγδαλιᾶς

636. Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα πτηνοῦ.

1. Ἀρχαῖος Ἥρως. 2. Γεωργικὸν ἐργαλεῖον, 3. Στρατηγός. 4 Ποταμός. 5. Ἄνθος 6, Πόλις Ῥωσική.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ρωμύλου

637. Συλλαβικὴ Ἀκροστιχίς.

Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὄνομα ἑνὸς τῶν 30 τυράννων.

1. Νῆσος τῶν Κυκλάδων. 2. Ζωγράφος. 3. Κυνικὸς Φιλόσοφος. 4. Πτηνόν.

638. Φωνηεντόλιπον.

νρ-βλς-τ-πλμς-

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σοφοῦ Σολομῶντος

639. Γρίφος.

ἐστ' $\frac{\text{τοῦ}}{\text{ἄλλη}}$ τ+τ σόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τσὶν-Τσών

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 25 Ὀκτωβρίου 1897.

562. Ὄξος, ὤμος. — **563.** ΛΑΜΙΑ (1, ΛΑρος. 2, ΜΙνως. 3. Ἄθως).

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1897.